

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.DDDLNF.COM

Šajā numurā lasiet!

LATVIEŠU
POLITIKĀNI –
BEZ PAŠCIENAS UN
DROSMES

2. lpp.

ZINĀTNES
“GAISMĒNAS” LATVIJĀ

3. lpp.

EKONOMISKĀ VARA
PĀRŅEM POLITISKO

Saruna ar Valsts valodas centra
kontroles nodaļas vadītāju **Antonu Kursīti**

5. lpp.

PAR CIETSIRDĪBU
UN ŽĒLASTĪBU
NEVIETĀ

6. lpp.

16.MARTA
REZONANSES
ATSLĒGA

7. lpp.

JA NESADZIRD...

Ja tevi nesadzird, varbūt nav jēgas –
Vai vērts saukt tuksnesī, ja klusums vien?
Gan it kā vaidus dzird kaut kur un brēkas,
Bet sniedz ja roku – tikai tukšums sien!

Bet, ja nu plinti iemetam mēs krūmos,
Sak, nevajag nevienam, lai tad rūs!
Un ideāliem ļaujam izgaist dūmos,
Tad mūsu esībai vai jēgas būs?

Un tādēļ kaut vai tuksnesī, bet sauksim!
Kas gribēs, sadzirdēs, – kam ausis ir.
Ik doma cildena, kam celties ļausim,
Trīs Gaismas zobenu, kas tumsu šķir.

Un tikai tā mēs ejam Gaismas ceļu –
Ja kāds grib tumsā būt, – to viņam lemt.
Nav augšupceļā glēvuļu, nedz meļu,
Tie celties nespēj – spārnus nav kur ņemt.

Vai tādu dēļ lai sakām, ka nav jēgas?
Vai kurlo, aklo dēļ lai klusējam?
Nu, nē! Ir domai jātrauc, jāaizdegas,
Varbūt tā sastaps kādu – meklējam...

Steidzīte

OKUPĀCIJA BIJA – TAS PAT BĒRŅAM SKAIDRS!

Saruna ar nacionālo partizānu cīņu aculiecinieku **Valdi Reitālu**

DDD: Iepriekšējā laikraksta numurā pie intervijas “Latviešu bērni cīnās par latvietību” bija publicēta fotogrāfija, kurā jūs ar brāli, būdami vēl mazi zēni, esat piedrošies partizāniem un turat rokās ieročus. Ko jūs atceraties no partizānu kara laikiem?

Valdis Reitāls: Mans tēvs bija leģionārs. Lai nepadotos gūstā, viņš dezertēja no vācu armijas un atbrauca uz Latviju. Vietējie iedzīvotāji bija savi cilvēki, kuri paziņoja par 1949. gadā gaidāmajām izvešanām. Mūsu ģimene bija izvedamo sarakstā, tādēļ tēvs paņēma visu savu ģimeni – manu māti, mātes māsu un divus brāļus, un devās mežā pie partizāniem, cerībā, ka nāks sabiedrotie no Anglijas un atbrīvos. Diemžēl tas tā arī palika tikai latviešu partizānu karš pret padomju okupantiem – tā saucamie sabiedrotie mūs atstāja vienus.

Valdis Reitāls:
“Vai tiešām esam tik naivi, ka nesaprotam – kamēr pastāvēs Krievija un Latvija, Krievija kā lielvalsts visu laiku vēlēsies mūs pakļaut un pazemot, iegūt varu mūsu teritorijā.”

DDD: Arī šodien naivi ceram un ticam, ka kādu interesē mūsu liktenis. Fotogrāfijā esat redzams ar ieroci rokā. Vai jums tajā vecumā tas bija arī reāli jāizmanto?

VR.: Nē, nē – mēs bijām vēl pārāk mazi, lai šautu.

DDD: Vai jūsu vecāki ar jums runāja par to, kāpēc ir jāiet mežā, par ko un pret ko īstenībā latvieši cīnījās?

VR.: Mums ar brāli tas bija skaidrs tāpat. Mēs taču redzējām, kas notiek apkārtnē. Pēc Latvijas neatkarības atgūšanas ārlietu ministrs Jūrkāns teica, ka okupācija nav bijusi. Divaini, jo man jau četru gadu vecumā bija skaidrs, ka okupācija ir, tā kā par to nebija jārunā. Pat mēs – mazi puikas – zinājām, kuri ir labie un kuri sliktie.

Atceros, ka tolaik mana vienīgā cīņa bija ar brāli par spēļu kauliņu krāsu. Viņš kā vecākais vienmēr man lika spēlēt riču-raču ar sarkanajiem kauliņiem. (smejas) Nekādas citas nesaprašanās par okupāciju mums nebija.

DDD: Bail nebija?

VR.: Nē, tādā vecumā, domāju, ka bailes nevarēja būt.

Turpinājums 4. lpp.

CĪŅA TURPINĀS – IZMANTOSIM ŠO VASARU LIETDERĪGI!

Uldis Freimanis

Bijušais lidotājs

Lai kaut cik pretotos kangaru propagandai, 9.maijā notika mans piešķirtais gājien par godu Partizānu karam pret padomju okupantiem. Pateicoties “DDD” ievietotajam aicinājumam, uz pasākumu ieradās aptuveni 60 cilvēku, to filmēja seši TV kanāli. Pie Brīvības pieminekļa mūsu plakātus nopētīja arī vairāki žīdi un smagi nopūtās, neatrazdami nekā, par ko varētu kārtējo reizi pasūdzēties Drošības policijai.

Toties 9.maija vakarā pēc plkst. 23, kad izgāju no biljarda zāles Vecrīgā, es nespēju noticēt savām acīm. Pēc salūta par godu Latvijas okupācijai pāri Akmens tiltam nepārtrauktā 3 km garā straumē virzījās iedzērušu krievu jauniešu kolonna, kurā ik pēc 50 metriem plīvoja kāds Krievijas karogs un gaisu trici-

nāja nemitīgi fanātiķu blāvienī: “Rossija! Rossija!” Diemžēl Drošības policijas darbinieki, kuri dienā bija filmējuši mūsu gājienu, šo šausmu skatu nefiksēja. Taču viņiem tieši to vajadzēja darīt un pēc tam šos kadrus iebāzt degunā visiem okupantu naturalizētājiem un integrētājiem, lai skatās, kā par latviešu nodokļu maksātāju nau-du skolās tiek izaudzināti valsts ienaidnieki, kuri tu-vākā nākotnē var izņemt varu no kangaru kuslajām rociņām un ievest Latviju atpakaļ divu liliputu vadītajā stulbuma zemē.

Tāpēc nacionālistu cīņa nedrīkst ne uz mirkli atslābt! 17.maijā latviešu nacionālistu dūre Kļimoviča un Inkina organizētā gājiena laikā klauvēja pie Izraēlas vēstniecības. Pēc tam gājiena dalībnieki protestēja pie Radio mājas Doma laukumā, kuras saimnieki, tikko Izraēlas vēstniece nepatīkā sarauca uzacis, momentā aizliedza raidījumu “Tēvijas laikmets”.

2012.gada 9.maija gājiena foto iegūts sociālajā tīklā draugiem.lv

Okupantu un cionistu bļodlaižas centīgi rosās un saņem naudu par latviešu zombēšanu. Tomēr tas, ka praktiski visi latvieši nobalsoja pret valsts valodas statusu okupantu valodai, liecina, ka patriotisms latviešos nav zudis, neskato-ties uz pretdabisko propa-gandu, kas aicina latviešus samierināties ar palikušo PSRS pilsoņu superlielo skaitu mūsu zemē. Totā-lai pretpropagandai būtu vajadzīgi miljoni, kuru

nacionālistiem nav, taču jācenšas arī ar mūsu rīcībā esošajiem pieticīgajiem resursiem panākt maksimālu efektu cīņā pret rusifikāciju un pret latviešu pārvēršanu par gojiem.

Tāpēc aicinu visus latviešu nacionālistus, kuri ir palikuši uzticīgi DDD idejām, izmantot šo vasaru, lai dotu kārtējos triecienus latviešu tautas kapračiem, kas strādā pēc cionistu un Kremļa norādījumiem.

VĒSTULES

NEPIECIEŠAMA DEBOĻŠEVIZĀCIJA

Deboļševizācija. No tās visvairāk baidās vietējie komunisti, kas pabijuši augstās “čīnās” – Latvijas kompartijas visu līmeņu vadītāji (sekretāri, instruktori u.c.), mācību spēki (strādā vēl tagad un samaitā jauniešus), tiesībiestāžu pārstāvji (strādā vēl tagad un ignorē latviešu tiesības), padomju darbinieki (strādā vēl tagad un maisa gaisu) utt. Starp citu, daudzi viņi tagad ir “biezie”, sazaugušies bijušo padomju īpašumu un kļuvuši pat par miljoniāriem. Taču vai tāpēc latviešu tautai ļaunu darītais ir jau dzēsts?

Atceros, kā pirms referenduma par krievu valodu radioraidījumā “Krustpunktā”, uzstājās Satversmes tiesas pārstāvji (*komuņagas?*) un skaidroja, kāpēc referendums nav atcelts un kas būs tālāk. Piedodiet, bet tādu ūdens duļķošanu, precizāk, demagoģiju sen nebiju dzirdējis! Sapratu vienu – raidījuma viesi kalpo nevis latviešiem, bet mūsu “draugiem” cittautiešiem. Tāds, lūk, ir šis “nacionālais pasūtījums”, kas skan Latvijas Radio!

Kāpēc radio un TV nerunā par to ļaunumu, kas ar krievvalodīgo kļaidoņu iepludināšanu Latvijā ir izdarīts latviešu tautai? Kāpēc nerunā par tiem, kas iznīcināja latviešu tautas aizstāvjus *berklaviešus* 20. gadsimta 50-to gadu beigās? Un tās nebūt nav raganu medības. Leišu komunisti PSRS okupācijas gados nelaida civilokupantus savā republikā. Kāpēc šis pozitīvais piemērs netiek atspoguļots? Kur tad ir tā Baltijas valstu savienība? Kādam tas ir ļoti izdevīgi. Tikmēr Ždanoka, nespēdama ieiet pa durvīm, nekautrējās un kāpj iekšā pa logu – pašam mierīgi vāc karpstus par krievu valodu Eiropas Savienībā. Sātana kalpiem visi līdzekļi labi, lai iznīcinātu skaitliski mazās tautas.

9.maijā “Krustpunktā” izdzirdēju, ka vēsturnieki daudz maz pareizi ataino Krievijas impērijas būtību, sātaniskos pagātnes darbus citu tautu apspiešanā, pat iznīcināšanā. Tomēr priecājos pārāgi. Viens no viņiem nenoturējās un tomēr kārtējo reizi apgānīja latviešus. Runāja par židiem – lūk, latvieši arī šo tautu esot nāvējuši, un tas palikšot par mūžīgu kauna traipu. Kāds stulbums – kāds kauna traips, ja Latvijas kā valsts laikā *de facto* nemaz nebija! Toties par židu izcelsmes čekistu varas darbiem pret latviešiem šis “gudrais” jeb “objektīvais” vēsturnieks (*komuņaga?*) neteica ne vārda.

Vēl izskanēja apgalvojums, ka Krievija būtībā nav okupējusi Latviju, nav pugsadsimtu pārkrievojusi latviešus, jo, lūk, tādas Krievijas nemaz neesot bijis – esot bijusi tikai Padomju Savienība ar daudzām valstīm, tautām... Nedrīkstot runāt par krievu okupāciju, bet gan par padomju režīmu... Un to var pateikt profesionāls vēsturnieks?! (Vai viņš ir piemirsis 1920.gada 11.augustā noslēgto Miera līgumu starp Latviju un Padomju Krieviju, kuru otra puse pārkāpa 1940.gadā, kā arī to, ka pašreizējā Krievijas Federācija ir PSRS tiesību mantiniece?)

“DDD” ir vienīgā avīze, kur var uzzināt patiesību. Bet raidījuma “Krustpunktā” vadītājs Kārlis Streips izgāzās, nosaukdams “DDD” par kaut ko līdzīgu lapīnai, kas nesot vērā ņemama. Tā var teikt tikai aprobežots cilvēks, kuram labāk patīk dzīvot melos.

Tomēr tie, kuri, vērsoties pret latviešiem, cer izglāties no deboļševizācijas, rūgti maldās. Būs jāatbild! Tā vietā, lai izsūdzētu un nožēlotu grēkus, viņi dragā vēl uz priekšu – tieši purva akaci... Arī es savulaik ilgu laiku strādāju par korespondentu un, būdams *komuņaga* (tikai ierindas), aicināju celt komunismu. Klusībā, protams, par to ņirgājos, taču grēks ir grēks. Esmu nožēlojis un gatavs atbildēt Mātes Latvijas priekšā.

Lai daudz uzvaru drosmīgajai “DDD”!

Jūlijs Trops

PRET HOKEJU – AR VISU NOPIETNĪBU!

Manuprāt, Nolana k-gs ir daudz devis Latvijas hokejam, tādēļ ceru, ka LHF turpinās sadarbību ar viņu. Paņēma jaunos hokejistus, kas bija pareizi, un nākotnē viņš vēl labāk orientēsies mūsu hokejistos.

It kā labie – Miķelis un Jānis – jau otrā PC neko nerāda. Acīmredzot viņiem Latvija ir vienaldzīgs vārds, bet interesē tikai nauda. Domāju, ka Dievam nepatīk, ka Latvijas labākie hokejisti spēlē okupētājvalsts komandās, jo tas bija liktenīgi cienījamam Kārlim Skrastiņam un daļēji arī Laurim Dārziņam. Par šo jautājumu sportistiem būtu jāpadomā.

Valters Rudzītis

T. Dz. Nolans

LATVIEŠU POLITIKĀNI – BEZ PAŠCIEŅAS UN DROSMES

Mareks Gabrišs

Varakļānos

2012.gada 11.aprīlī Daugavpils Universitātē notika reģionālais forums “Iespēju Latgale” – diskusija par būtiskākajiem aktivitāšu virzieniem, lai attīstītu Latgali, kas izsakāmi atslēgas vārdos: mobilitāte, sadarbība, resursu pieejamība un iniciatīva. Apspriedē tika pārraidīta tiešraidē internetā, un es šādi sekoju sarunām.

Valdības vārdā runāja politikāni ar pašcieņas trūkumu: vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrs Sprūdžs (ZRP), ekonomikas ministrs Pavļuts (ZRP), labklājības ministre Viņķele (V) un Saeimas deputāte Kalniņa-Lukaševiča (ZRP)

Foruma laikā šokēja tas, ka universitātes zālē atradās salīdzinoši daudz cilvēku, kuri savus jautājumus šiem “varnešiem” uzdeva krievu/okupantu valodā, turklāt vairākkārt netika nodrošināts tulkojums valsts valodā. Sāpīgākais ir tas, ka neviens pret šādām krievvalodīgo šovinistu izdarībām neprotestēja – visi uzskatīja, ka ir normāli uzdot jautājumus svešvalodā, uzdotos jautājumus neiztulkot valsts valodā un pēc svešvalodā saņemtā jautājuma iegūt atbildi latviski. Nu gluži kā LPSR laikos!

Zīmīgi, ka šo forumu vadīja Haralds Burkovskis – cilvēks, kurš pirms gandrīz 2 gadiem LNT televīzijā lobēja prokrieviskā grupējuma “Par labu Latviju” intereses. Un vēl

– ar ļoti garu komentāru okupantu valodā uzstājās arī SIA “Krāslavas avots” pārstāvis; protams, tulkojums latviski netika nodrošināts, bet viņa citāts – “mēs visi lidojam vienā lidmašīnā, kurai vajadzīgs konkrēts mērķis” – parādījās daudzos latviski raidiņos un rakstošajos masu saziņas līdzekļos. Es gan skaidri zinu, ka lidoju citā “lidmašīnā” un arī mērķis man ir skaidrs: **deokupācija, dekolonizācija un deboļševizācija.**

Tā saucamās Latvijas tautas interešu aizstāvjiem – ministriem un deputātei – Daugavpilī bija jāizstāvē valsts valoda un bija jāapstur kolonistu un šovinistu darbības, kas saistītas ar Latvijas telpas rusifikāciju, taču šie glēvie un mikstie “tautas kalpi” to nedarija. Šo gadījumu var salīdzināt ar situāciju, kad noziedznieki uzbrūk neaizsargātam cilvēkam, bet tuvumā esošais policists neliekas par to ne zinis un neiesaistās vardarbības novēršanā. Ministri un deputāte izrādīja absolūtu necieņu gan pret latviešu valodu, gan latviešu tautu kopumā, kā arī ar savu klusēšanu un bezdarbību piedalījās Valsts valodas likuma pārkāpšanā. Šāda rīcība vērtējama kā latviskā un latgaliskās vides graušana un postīšana.

Jau vairākus gadus varas gaitēnos “iestrēdzis” Ministru kabineta ētikas kodekss. Likuma projektu šādam kodeksam ir sagatavojis KNAB – tā 1.1. apakšpunktā “Cienā pret likumu” norādīts, ka “ministri, gan pildot amata pienākumus, gan arī personīgajā dzīvē cenšas būt paraugs visiem iedzīvotājiem normatīvo aktu prasību ievērošanā”. Daugavpilī ministri parādīja, ka gan paši, gan iedzīvotāji, gan krievvalodīgie kolonisti drīkst neievērot Latvijas normatīvo aktu prasības. Savukārt Saeimas deputāta ētikas kodekss nosaka: “Deputāts ciena un vienmēr ievēro Satversmi, Saeimas Kārtības rullī un

citus normatīvos aktus.”

Par forumā notikušo informēju Valsts valodas centru. 11.aprīlī VVC uzsāka lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā pēc Valsts valodas likuma 11.panta pirmās daļas: “Valsts un pašvaldību iestāžu, tiesu un tiesu sistēmai piederīgo iestāžu, valsts un pašvaldību uzņēmumu, kā arī uzņēmējdarbības, kurās lielākā kapitāla daļa pieder valstij vai pašvaldībai, rīkotie pasākumi notiek valsts valodā. Ja pasākumā tiek lietota svešvaloda, rīkotājs nodrošina tulkojumu valsts valodā.”

Lūk, atbilde no VVC Valodas kontroles nodaļas vadītāja Kursiņa. “*Vides*

ma lietā, izsakot mutvārdu aizrādījumu pasākuma rīkotājam U.Spuriņam.”

Ja Latvijā ir tādi ministri padomnieki stratēģiskās plānošanas jautājumos kā U.Spuriņš, kurš uzvedas kā minoritāte apstākļos, kad esam majoritāte un saimnieki Latvijā, tad nav ko brīnīties, ka Latvija slid bezdibēnī un kļūst par latviešiem nelabvēlīgu valsti. Ja “stratēģis” pieļauj kļūdas un antilatviskuma izpausmes vienkāršu pasākumu organizēšanā, tad šādu nevēlamo rezultātu nedrīkst laist valsts lietu tuvumā! Bet vispār jau izskatās pēc tā, ka politikāni savu kolektīvo atbildību un glābšanu novēl uz Spuriņu, padarot

“Ja “stratēģis” pieļauj kļūdas un antilatviskuma izpausmes vienkāršu pasākumu organizēšanā, tad šādu nevēlamo rezultātu nedrīkst laist valsts lietu tuvumā!”

aizsardzības un reģionālās attīstības ministrijas atbildīgā amatpersona – ministra padomnieks stratēģiskās plānošanas jautājumos Uldis Spuriņš, kurš bija atbildīgs par šī pasākuma organizēšanu, paskaidroja, ka pasākuma vadītājs visus svešvalodā (krievu valodā) uzdotos jautājumus pilnīgi un precīzi nepārtulkoja valsts valodā, U.Spuriņš pieļauto Valsts valodas likuma 11.panta pirmās daļas prasību pārkāpumu atzina un paskaidroja, ka turpmāk pilnībā ievēros Valsts valodas likuma prasības organizējot citus pasākumus.

Nemot vērā, ka svešvalodā uzdotajiem jautājumiem tulkojums tika nodrošināts tikai atsevišķos gadījumos, kā arī pasākuma rīkotājs atzina savu vainu un apņēmās turpmāk ievērot Valsts valodas likuma prasības, Valsts valodas centrs, pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 21.pantu, pieņēma lēmumu izbeigt lietvedību administratīvā pārkāpu-

to par vienīgo likuma pārkāpēju.

Jāpiekrīt atziņai, ka ļoti daudzos gadījumos bailīgi latvieši paši pieļauj, ka Latvijas krievvalodīgajiem iedzīvotājiem, kā arī kolonistiem un viņus pēctečiem nemaz nav vajadzības zināt un lietot latviešu valodu. Valsts iestādēs, pašvaldībās, bankās, slimnīcās un daudzās citās vietās krievvalodīgie tiek apkalpoti krievu jeb okupantu valodā.

Tas, ka Latvijā var mierīgi iztikt bez latviešu valodas zināšanām, ir ne vien stulbums, bet arī nacionālās drošības apdraudējums. Un kāda tad jēga no 18.februāra referenduma, kur politikāni aicināja latviešus piedalīties un balstot pret divvalodību? Pirms 18.februāra “Zaļā Reformu partija” un “Vienotība” aicināja balsot pret krievu kā otru valsts valodu, bet šodien ar saviem darbiem rīkojas pretēji – atbalsta divvalodību, noziedzīgu “integrāciju” ar kolonistiem un rusifikāciju.

KRIEVISKI RUNĀ KRIEVIJĀ...

Neesmu saticis nevienu krievu, kurš tik nikni, ar putām uz lūpām blāutu par krievu valodu, kā to dara Ždanoka. No Latvijas ievēlēta deputāte Briselē (brīžiem pat kopā ar Lindermani) gvelž ES tribīnē: *Latvijā notiek rupji cilvēktiesību pārkāpumi un diskriminācija valodu jautājumā...* Tāpat arī Saeimā viņas tautības pārstāvji uzmetušies par dedzīgiem krievu aizstāvjiem un kā papagaiļi kladzina to pašu. Te pat ar neapbruņotu aci saskatāma rūdīta režisora klātbūtne, lai šajā mazajā valstiņā – manā Dzimentenē – vārītu kaut kādu putras izstrādājumu, kas normālam cilvēkam jau sen apriebsies.

Lūdzu, ēdiet savas macas, bet ļaujiet mums ēst mūsu pašu tautisko rudzu maizes zupu! Un iegaumējiet, ka Krievijā runā krieviski, Vācijā – vāciski un, ja nemaldos, Izraēlā – idišā. Kāpēc tur netiek celts krievu valodas jautājums – tur taču ne mazums krievu? Visiem zināmais Zurofs-Vizontāls droši vien berzē rokas, priecājoties par savu tautiešu izdarībām Latvijā.

Šauslīgi skatīties, ka no TV ekrāna tev sejā ar pirkstu

baksta it kā no trako mājas izmukusi sieviete. Otrs kā mežonis ar šauru pieriti tin ap roku karātavu striķi un rausta zvanu, bet galvenais režisors nopuņķojies skandē savas sacerētās vārsmas. Kas jūs esat? Ko jūs šeit pārstāvat? Vai tā ir jūsu kultūra?

Kas ir sponsors šajā ķēmbastā, t.s. krievu valodas jautājumā? Kas Lindermanam deva tiesības nēsāt pie krūtīm barikāžu aizstāvju medaļu? Tas taču ir splāviens katrā cīnītāja dvēselē! Izteikts mājiens jau bija par Biškekas variantu – vēlme atkal dzīvot komunismā. Nesaprotu mūsu “drošības orgānu” nostāju. Ja netiks apturēta šī no ārpuses uzkurinātā naidīgā kampaņa, mūsu valsts atkal var pazaudēt neatkarību.

Nēļausim Latvijai naidīgiem elementiem spārdīt ar kājām mūsu valsts pamatlikumu – SATVERSMI! Arī valdības vīriem un valsts gudrajām galvām nebūtu par skādi ieklausīties veca, pagājušā gadsimta izdzīvojoša un piedzīvojoša cilvēka domu izklāstā.

Lai Dievs mums visiem palīdz!

Juris B.

ZINĀTNES “GAISMĒNAS” LATVIJĀ

Doc. Dr. Valdis Šteins

Triju Zvaigžņu ordeņa komandieris

Pērnā gada nogalē Latvijas Zinātņu akadēmija (LZA) bija sarīkojusi patiesus svētkus zinātnē. Latvijā notika Pasaules latviešu zinātnieku kongress. Plašais pasākums izgaismoja kā saules, tā ēnas puses mūsdienu Latvijas zinātnes pasaulē jeb, kā mans draugs kinorežisors A.Akmeņlauks mēdza teikt, mūsu “Gaismēnas”.

Es neanalizēju kongresā izgaismotos zinātnes sasniegumus un zaudējumus, nolasīto referātu skaitu, to nozīmību vai nenozīmību. Paskatīsimies uz zinātni un zinātniekiem kopumā. Kāda ir zinātnieku misija un ko vajadzētu darīt, lai esošā situācija vismaz neturpinātos? Kur ir izeja no “purva”, kur ir Prometeja lāpa?

ATSKATS UZ BEIGU SĀKUMU

Zīmīgi, ka kongresa plenārsēdes notika Latvijas Zinātņu akadēmijas galvenajā zālē, kur tieši pirms 22 gadiem, 1990. gada 2. maijā, mēs, jaunie ievēlētie Latvijas Tautas Frontes (LTF) Augstākās Padomes deputāti, sanācām uz savas frakcijas sēdi un izveidojām Augstākās Padomes (AP) vadību, nobalsojot par AP virsvadību, pirmo valsts Ministru kabinetu. Pēc dažām dienām, t.i., 4. maijā mēs faktiski tikai publicējam un “juridiskojām” šo LZA telpās pieņemto lēmumu. Viss būtu bijis skaisti, tikai šajā sēdē notika kaut kas mani šokējošs, proti, man par lielu pārsteigumu man blakus sēdošais Dainis Īvāns atsacījās no AP priekšsēdētāja amata un atbalstīja A.Gorbunova kandidāturu; rezultātā par jaunās AP priekšsēdētāju ievēlēja A.Gorbunovu (bij. LKP ideoloģisko sekretāru), bet par AP Prezidija sekretāru I.Daudišu (bij. Rīgas pilsētas LKP pirmo sekretāru). BET viņi taču tobrīd bija nesen funkcionējošās LPSR AP priekšsēdētājs (A.Gorbunovs) un attiecīgi prezidija sekretārs (I.Daudišs)! Es biju viens no sešiem deputātiem, kuri balsoja pret šīm kandidatūrām.

Mēs bijām uzvarējuši vēlēšanās, bet varu atdevām atkal mūsu “ruļevoi” – Komunistiskās partijas izcilniekiem. Kāpēc? Es kā viens no TF dibinātājiem par šo gaidāmo “apvērsumu” nebiju informēts, un pat vēl tagad Dainis man nepaskaidro – kāpēc? Domājams, tas arī bija BEIGU sākums šodienas valsts kraham, jo pēc tam pasludinātā neoliberālisma ēnā sākās de-civilizācija ar savu prihvatizāciju un visu pārējo iznīcību – sākās šodienas BEIGAS, arī zinātnes BEIGAS.

Esmu pateicīgs LZA, ka pēc tam, kad LNNK kongresā 1989.gadā biju paziņojis par LTF virzību uz neatkarīgu valsti (lai gan visa pārējā LTF vadība bija pret to), tieši LZA LTF koordinācijas padome 1989. gada maija beigās pieņēma vēsturisku paziņojumu, ka Latvijai jānostājas uz ne-

Mums gan nedaudz pastāv terminoloģiskas atšķirības starp amerikānisko terminu “Art Sciences” jeb latvisko “mākslas zinātnes”, ar kuru mēs saprotam “humanitārās zinātnes”, bet būtību tas nemaina. Zinātne un māksla ir vienas, tāpat kā prāts un dvēsele. Ēzotēriskā pasaulē nav atraujama no prāta pasaules.

Materiālisms, subjektīvais ideālisms, objektīvais ideālisms bija padomju, varētu teikt, pretnostatījuma un nauda kategorijas. Viņi centās tās pārvēst par pseidošķiriskām karojošām ierakumu pozīcijām. Mums, latviešiem, sirds dziļumos nekad “karojošais materiālisms”, “sociālistiskais realisms” un sovjetisms, tāpat kā tagadējais paneiropisms nebija un nav pieņemams. Atcerieties, kā daudzi centāties visdažādākos veidos

“Ja mēs ignorējam Absolūto Patiesību, mēs sagraujam materiālā, gara un dvēseles vienotību, sagraujam zinātni, mākslu – visu kultūru kopumā.”

atkarības ceļa. Iespējams, tieši šis LZA lēmums deva izšķirošu triecienu tā brīža LTF konformisma pozīcijām ar esošo varu. Varbūt tieši tas bija impulss izejai no iestīgušās pozīcijas, un cerēsim, ka pērnā gada zinātnieku kongress arī būs izšķirošs impulss. Toreiz, 1989.gadā, tas deva man spēku un “aizmuguri” tālākai cīņai par neatkarību un pret “gorbačeviešiem” LTF vadībā. 1989. gada 31.maijā tā brīža LTF jaunā vadība pieņēma **tikai tizlu aicinājumu** apspriešanai: vai Latvijai vispār vajag neatkarību?! Taču LZA paziņojums bija ļoti svarīgs, jo neaizmirsīsim, ka ne jau visi LZA akadēmiķi bija “stradiņi”, tā bija arī ortodoksālo komunistu citadele.

Runājot par AP, jāatzīst, ka nevienā Saeimas sasaukumā pēc tam nav bijis tik daudz augstākās prozes zinātnieku. Paskatoties uz aizvadītajiem 20 gadiem, redzam, ka noticis tieši pretējais – katrreiz Saeimas garīgais līmenis ir kļuvis zemāks un zemāks. Kāpēc? Tieši tāpēc, ka tur nav zinātniski un radoši domājošu cilvēku – tur ir pēc “listēm” salikti “vajadzīgie” personāži. Viduvējību triumfs ir šodienas laikmets.

PASAULE, DVĒSELE UN GARS IR VIENOTI

Zinātnes un mākslas pasaules ir vienotas, un tās ir atdalāmas tikai nosacīti. Eiropā jau ir izveidota akadēmija – Eiropas Zinātņu un mākslas akadēmija.

augstais līmenis liecina par tieši pretējo – par lielo bezdibeni starp tautu un atsevišķiem “A-tipa” individiem.

KRĒSLA ŠODIENĀ UN TUMSA PIE APVĀRŠŅA

Ēnas puses vislabāk raksturo situācija – nav vienotas zinātnes stratēģijas, nav fundamentālu pētījumu, notiek zinātnieku emigrācija, kas ir prāta emigrācija (cilvēciski tas ir saprotams, katram ir ģimene, katram gribas dzīvot skaistāk, nevis sisties pa dzīvi kā padomju laikos).

Kāpēc? Protams, tam ir starptautiskie iemesli – Eiropas Savienības (Eiropas Savienoto Valstu, tagad jau Eiropas Federatīvās Valsts) izplešanās, Lielā Kārļa jeb jaunas Svētās Romas impērijas veidošana “Merkozi” virsvadībā, Eiropas impērijas uzvara pār grieķu demokrātiju un itāļu neatkarību, ASV pieteikums uz Pasaules Pārvaldību.

Bet ir arī iekšējie iemesli – nav valsts atbalsta zinātnē, nav finansējuma (tikai drupačas no Kungu galda) ne fundamentālai, ne lietīšķai zinātnē. Subjektīvie iemesli – likā mugura, bailes no varas, klanišanās viduvējībām, samierināšanās ar “beru”, “šariko-vu” un “briseles kāpostu” varu.

Vēl viens bīstams ģeopolitiskais apstāklis – zinātnes politikas veidošana, kuru nosaka un regulē finansējums. Kopumā finansējums, kā jau augstāk pieminēju, ir ļoti neadekvāts, salīdzinot ar citām dzīves sfērām, un Latvijas politiskā elite Latvijas zinātni ir nostādījusi viszemākajā vietā Eiropas Savienībā. Bet kas dod kaut vai tās pašas drupačas – arī tas ir svarīgs jautājums. Un izrādās, ka salīdzinoši lielāko finansējuma daļu dod Eiropas Savienība. Finansējums no ES ir salīdzinoši daudz lielāks nekā no Latvijas valsts. Arī tā ir politika. Kas maksā, tas pasūta mūziku!

Kā jau “Zintniekā” (Nr. 352) rakstīju, Līgo svētkus Latvijā ievada ES tautas deja “krakovjaks”. Tā arī mūsu zinātnieki dejo pavadā, kuras galu tur virsdiriģenti “baroži”, “sirkoži” un “merķeļi”. Eiropas Savienība nekad nefinansēs Latvijai vitāli nepieciešamās un fundamentālās zinātnes, jo tas ir absolūtā pretrunā ar viņu interesēm. Šodienas “merķeļi” nav radinieki Garlibam Merķelim, un nekādu nesavtīgu palīdzību nav ko gaidīt.

*Turpinājums
sekos*

LATVIEŠU VALODAS SARDZĒ

TIE, KURI NERUNĀ LATVISKI, – JĀSODA!

Šā gada 27.martā Latvijas Nacionālā fronte un laikraksts “DDD” saņēma VAS “Latvijas dzelzceļš” Čiekurkalna nodaļas 12.ceļa daļas sliežu ceļa montiera **Aivara Būmaņa** iesniegumu.

Iesniegumu, kurā Aivars Būmanis vērš uzmanību ne tikai uz darba drošības, bet arī uz Valsts valodas likuma pārkāpumiem VAS “Latvijas dzelzceļš”, pārsūtījām Valsts valodas centram (VVC). Norādot, ka, pēc Aivara Būmaņa sniegtās informācijas, VAS “Latvijas dzelzceļš” darbinieki darbavietā runā **tikai** krievu valodā, lūdzām VVC veikt pārbaudi VAS “Latvijas dzelzceļš” Čiekurkalna nodaļā un sodīt Valsts valodas likuma pārkāpējus. 14.maijā LNF un laikraksts “DDD” saņēma atbildi.

Par Valsts valodas likuma 6.panta pirmās daļas prasību pārkāpumu

Atbildot uz Jūsu iesniegumu, paskaidrojam, ka š.g. 3.aprīlī tika uzsākta lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā.

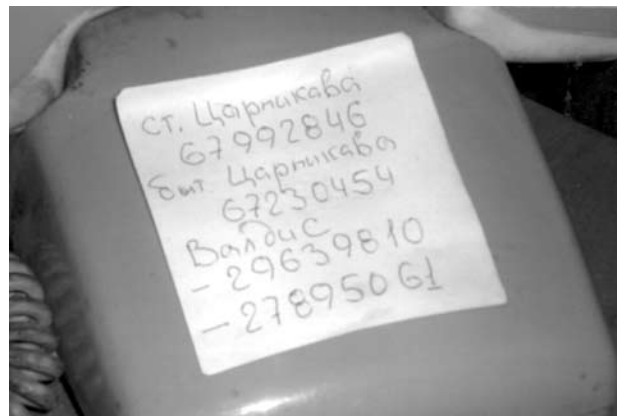
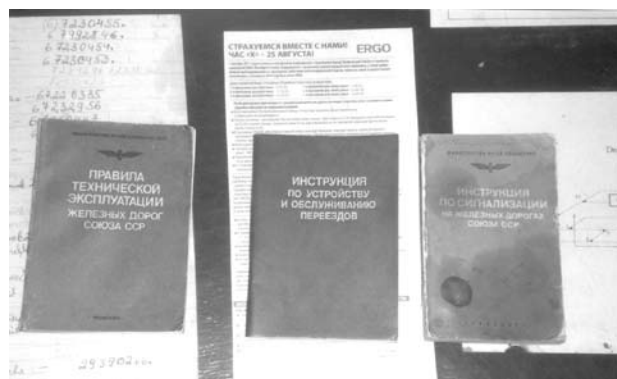
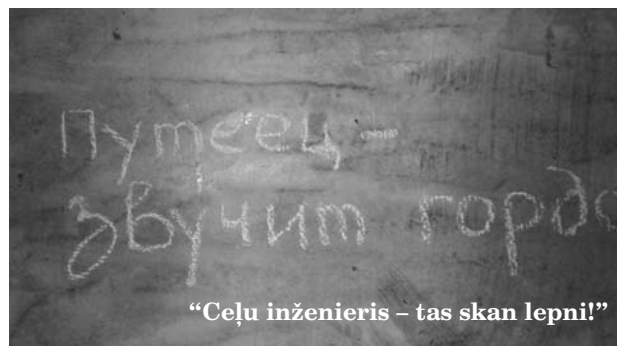
Valsts valodas centrs š.g. 11.maijā veica pārbaudi un konstatēja, ka VAS “Latvijas dzelzceļš” Čiekurkalna nodaļas sliežu ceļu meistars **Mihails Semjonovs nelieto valsts valodu nepieciešamajā apjomā**, t.i., vidējā līmeņa 2.pakāpē (B2).

Par šo pārkāpumu viņš tika administratīvi sodīts ar naudas sodu. M.Semjonovam uzdots būtiski uzlabot savu valsts valodas lietojumu. Ja arī atkārtotas pārbaudes laikā pēc 3 mēnešiem M.Semjonovs nelietos valsts valodu profesionālo amata pienākumu veikšanai nepieciešamajā apjomā, tad tiks atkārtoti administratīvi sodīts (minimālais soda apmērs – Ls 200).

Pārbaudes laikā Čiekurkalna nodaļas sliežu ceļa brigadieris Valdis Ekša bija slims. Viņa valsts valodas lietojums tiks pārbaudīts pēc atveseļošanās. Arī par šīs pārbaudes rezultātiem Jums sniegsim rakstisku atbildi.

Valsts valodas centra
Valodas kontroles nodaļas vadītājs
Antons Kursītis

Aivars Būmanis iesniegumam pievienojis savā darba vietā fotografētus attēlus

OKUPĀCIJA BIJA – TAS PAT BĒRNAM SKAIDRS!

Turpinājums no 1. lpp.

VAI LATVIEŠI IR PLĀPĀTĀJU TAUTA?

DDD: Atceroties bērnībā piedzīvoto, padomju gadus, vecāku un citu latviešu likteņus okupācijas laikā, vai

VR.: Valdība varbūt saprot, bet pie mums ir ļoti daudz cittautiešu. Un, ja mēs vēl vairāk iedosim pilsonību tiem, kuri nemāk latviešu valodu un nav lojāli Latvijai, tad būs vēl grūtāk.

DDD: Ja valdība saprot situācijas nopietnību, kā-

jo likumi to neparedz. Pēc mūsu likumiem nelojalitāte ir jāpierāda tiesā.

DDD: Bet viņi ir nobalsojuši, un tā jau ir nelojalitātes parādīšana.

VR.: Normāli domājošiem tas, protams, ir saprotams, bet likumi ir acgārni. Šveicē, lai kļūtu par pilsoni, jāaaptaujā visi kaimiņi, lai noskaidrotu, vai cilvēks, kurš grib kļūt par pilsoni, viņuprāt, ir lojāls. Pie mums iegūt pilsonību ir vienkāršāk par vienkāršu – novilto kaut kādu papīru, un viss.

DDD: Pēc referenduma bieži tiek skandināts vārds “lojalitāte”. Mācītājs, bijušais leģionārs Kārlis Zuika reiz stāstīja par kādu sarunu ar baltvācieši, ar kuru kopā karoja. Kārlis Zuika esot baltvācietim pajautājis, vai viņš šaus uz vāciešiem, ja Vācija uzbruks? Baltvācietis esot atbildējis, ka nešaušot uz savējiem. Loģiski iznāk, ka viņš šaus uz latviešiem. Tik vienkārši noskaidroja jautājumu par lojalitāti.

VR.: Jā, tas ir ļoti pareizs jautājums. Ja tagad nāktu iekšā krievi, natu-ralizētie un nepilsoņi arī nešautu uz savējiem – viņi šautu uz latviešiem.

DDD: Tātad puse no Latvijas iedzīvotājiem ir nelojāli!

VR.: Ja būtu jāizšķiras, viņi vienkārši nešautu uz saviem tautiešiem.

DDD: Bet tad jau mēs dzīvojam vēl sliktākās apstākļos, nekā kara laikā, nekā tad, kad partizāni cīnījās pret sarkanajiem okupantiem.

VR.: Toreiz bija citi apstākļi. Mums nebija savas valsts. Toties tagad mums ir demokrātija, kas, kā paši pārliecināties, ir briesmīga...

DDD: Mēs dzīvojam kā uz pulvermucas.

VR.: Jā! Un, ja, piemēram, amerikāņiem vajadzētu Krievijas naftu – Rīgu atdotu krieviem. Kā Gruzijā – iebruka iekšā, un viss...

DDD: Tātad jūs uzskatāt, ka Krievijas uzbrukuma gadījumā NATO 5. paragrāfs nedarbosies?

VR.: Bet viņiem jau nav jāuzbrūk. Viņi jau šeit ir un aktīvi darbojas.

Mēs visus neatkarības gadus nevaram noskaidrot, vai Latvijai PSRS uzbruka. Vieni skaidro, ka Latviju anektēja, otri, ka paši it kā brīvprātīgi pieiecas. Krievija neuzbruks, bet ievēdis karaspēku, lai kaut ko aizstāvētu. Nopirks visu Rīgu, un tas būs viņu privātīpašums, kas jāaizstāv.

DDD: Bet kas tad latviešiem atliek – atkal karot?

VR.: Ar ko un par ko tad karosim – ar tiem, kuriem paši esam Latviju atdevuši?

DDD: Bet toreiz partizāni karoja...

VR.: Viņiem nebija citas izejas!

Reitālu ģimene
Cēsu apriņķa mežos 1950. gadā

JĀATJAUNO 18.NOVEMBRA LATVIJA

Valdis Reitāls: Mums, manuprāt, vispirms jātieks pašiem skaidrībā, kādu Latviju vēlamies. Ja vēlamies krievisku, tad jāturpina šāda politika, ja ne, tad kaut kas jāmaina. Jāpieņem tādi likumi, kas atjaunotu 18.novembra Latviju, lai pilsonību nevarētu iegūt tie, kuri ir naidīgi pret Latviju un latviešiem.

DDD: Mums jau tagad ir pietiekoši daudz dažādu likumu, kuri, ja vien valdība vēlētos, ļautu atjaunot taisnīgumu. Starp citu, Krievija ar Putinu priekšgalā aicina savus tautiešus atgriezties Krievijā. Mēs varētu Krievijai bez ierunām atdot visus krievvalodīgos!

VR.: Manuprāt, tā ir tukša Putina plātīšanās. Krievijai vajag tikai mūsu ostas un Latvijas teritoriju. Savukārt Eiropai vajag Krievijas dabas resursus. Mēs esam starp šīm interesēm, ar mums neviens nerēķinās. Naivi cerēt, ka latviešu puisītis pie Baltijas jūras noteiks, kas un kā te tirgosies, par kādām cenām. Puisītīm ar knipi, un viss.

DDD: Bet tas taču ir pareizi...

VR.: Nē, nekas nav pareizi... Krievi ir liela un kareivīga tauta. Viņiem svešu tautu un teritoriju pakļaušana ir gēnos.

DDD: Bet latvieši taču arī nav nekādi, teiksim, mikstmiesiši, bāleliņi...

VR.: Bet, kas tad viņi tomēr ir, salīdzinot ar lielu tautu? Mēs esam maza tauta, tāpēc mums iet grūti.

DDD: Bet krievi joprojām uzskata, ka latviešu strēlnieki izārdīja Krieviju – nevar vēl to piedot. Ja paskatāmies vēsturē, visu laiku kāds mēģina latviešus iznīcināt. Un latvieši ir tie ļaundari – ne jau igauni, leiši, bet tieši latvieši, izrādās, ir lielākie “židu šāvēji”, “bērnu bendētāji”...

VR.: Vācieši šāva židus, latvieši tagad atvainojas... (smejas)

Ja nopietni, mēs jau ļoti maz zinām par latviešu tautas izcelsmi, patieso vēsturi. Vērtējot pavisam neseno vēsturi, domāju, visi piekritīs – ja nebūtu bijis Otrais pasaules karš, latvieši un Latvija būtu ļoti attīstīta valsts. Bet Krievija ir lielvalsts ar spēcīgu specdienestu. Viņi zināja, ka jāiznīcina intelīģence, lai varētu tautu savākt...

DDD: Mēs cīnāmies par taisnīguma atjaunošanu. Tātad, ja ir bijusi okupācija, par ko mēs vairs nestrīdamies, jo jūs jau zinājāt 4 gadu vecumā, ka bijusi okupācija, tad, loģiski, jānotiek deokupācijai un dekolonizācijai. Mums kaut kā šis normālais process vēl joprojām nenotiek, lai gan nu jau 1991.gadā de iure atjaunojām savu neatkarību.

VR.: Tāpēc, ka esam Ei-

ropas Savienībā, kur visiem ir svarīgas cilvēktiesības. Visiem ir šīs cilvēktiesības, tikai ne latviešiem. Mums, lūk, jābūt ļoti pieklājīgiem – jāpieglauž ausis.

DDD: Bet vai tad latviešiem nav cilvēktiesību?!

VR.: Iznāk, ka nav. Lai gan, arī latviešiem, protams, ir tiesības, tikai, manuprāt, mums nav pareizi likumi, kas ļautu tās arī aizstāvēt. Pirmkārt, mums ir nepareizs Pilsonības likums, kas dāvā Latvijas pilsonību katram garām-gājējam.

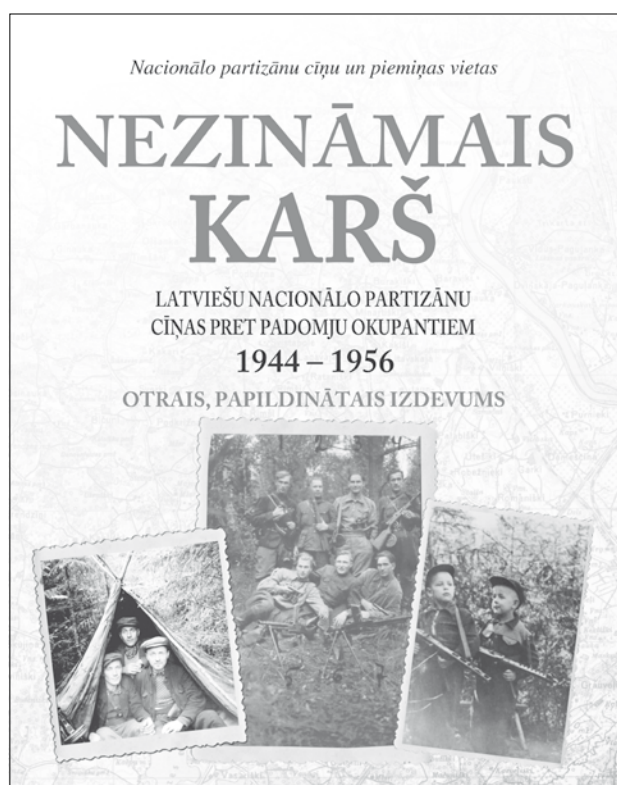
DDD: Kādu jūs šobrīd redzat latviešu jaunatni? Vai, jūsuprāt, latviešu jaunieši būtu gatavi ar ieročiem rokās aizstāvēt savu tautu un valsti?

VR.: Neesmu par šo jautājumu daudz domājis, nesmu analizējis un vērtējis, taču, manuprāt, šodienas jaunieši vairāk ir vērsti nevis uz ideāliem, bet gan uz materiālām lietām – galvenais, lai būtu nevis tā Latvija, bet tā labā alga! Es gan ceru, ka ar laiku viss mainīsies.

DDD: Vai ticat, ka latviešu tautai vēl atjaunosies tās saimnieka gars?

VR.: Jā, protams, domāju, ka atjaunosies. Varu tikai vēlēt latviešiem saprast savas tautas un valsts patieso vēsturi un apjēgt, ka Latvija ir skaistāka zeme, citas tādas nebūs. Ja paši par to nerūpēsies, tad citi to tikai izmantos, lai gūtu sev labumu.

Intervēja Liene Apine

EKONOMISKĀ VARA PĀRŅEM POLITISKO

Saruna ar Valsts valodas centra kontroles nodaļas vadītāju **Antonu Kursīti**

Turpinājums no iepriekšējā numura

VIŅIEM IR JĀAIZBRAUC!

DDD: Vai piekristat tam, ka bez krievvalodīgo masveida aizbraukšanas problēmas valstī mēs neatrisināsim?

Antons Kursītis: Šī spriedze Latvijā vienīgi tad beigsies. Viņi aizbrauks, ja tiks nodrošināti ar attiecīgiem apstākļiem – viņiem dzimtene tur, kur ir labāk. Un labāk noteikti ir Vācijā, tur ir liela krieviski runājoša kopiena, un tur viņi varēs cīnīties par otru valsts valodu – paskatīsimies, kā tiem tur veiksies šajā jautājumā... **Nevienā pasaules valstī nav bijis tāds gadījums, kad mazākums, kā tas ir Latvijas lielākajās pilsētās, integrē (tagad moderni teikt – saliedē) vairākumu, tas nekad nenotiks! Šī spriedze ir un paliks visos līmeņos – pilsonības, valodas un citos.**

Allaž mēdz pieminēt Somiju, kur arī ir divas valsts valodas. Nu, atvainojiet, Somijā zviedru labākajā gadījumā ir tikai 5 procenti. Ja Latvijā krieviski runājošo būtu 5 procenti, šī otrā valsts valoda neradītu nekādas problēmas. Turklāt Somijā vēsturiski izveidojusies pavisam cita izglītības sistēma – visi prot somu valodu. Tur ir pavisam citas proporcijas

IZDABĀŠANA KOLONISTIEM SAŠĶEL LATVIEŠUS

Antons Kursītis: Mūsu visvājākā vieta ir tā, ka diemžēl jau gadsimtiem ilgi latvietis latvietim ir visgaršīgākais ēdiens. Piemēram, Valsts valodas likumā ir rakstīts, ka valsts atbalsta latgaliešu rakstu valodas attīstību. Kāpēc valsts augstākās amatpersonas Latvijas televīzijā Latvijas pilsoņus uzrunā krievu valodā? TV5 nav pat tulkojuma – mani bērni (mūsu valsts pilsoņi!) nesaprot, ko runā mūsu valsts amatpersonas mūsu valstī reģistrētā un raidošā televīzijā. Taču vairumam tas liekas normāli. Bet, ja runā latgaliski, tad ir slikti... Kāpēc krievu valodā drīkst, bet latgaliešu valodā nedrīkst runāt?! Un tā mēs šķelamies! Kāpēc pārkrievo to nekrievu un krievu šovinismu Latvijā gandrīz nenosoda, bet latviešu nacionālismu Latvijā nosoda?!

Jāiegaumē kāda neapgāžama patiesība: ja neaizstāv mazo valsts valodu, kas pārstāv gandrīz vai minoritāti, neizbēgami uzvar lielās tautas valoda. Televīzija ir labs piemērs: cik raidījumu mēs redzam krievu valodā un cik varam redzēt latviešu valodā?

DDD: Nesalīdzināmi vairāk ir krievu raidījumu

nav iemācīties šīs valsts valodu. Manuprāt, tas ir klīniski...

A.K.: Pirms 20 gadiem visi gaidīja, un es, būdams inspektors, teicu: likumā jāieraksta, ka 20 gadu laikā arī strādniekiem ir jāapgūst valsts valoda, īsāk sakot, arī visām tām profesijām, kuru pārstāvjiem šodien neprasa zināt valsts valodu, bet kas ir vairākums, jo priekšnieku, meistarū un brigadieru nemaz nav tik daudz... Un tad, loģiski, cilvēki zinātu latviešu valodu. Bet tagad visu laiku atsaucas uz pensionāriem, kuri, lūk, vairs nespēj iemācīties, kaut gan šiem pensionāriem pirms 20 gadiem bija tikai 40–45 gadu... Cik tad mūžīga šī atsaucē uz pensionāriem – “Redziet, viņus jāapkalpo krievu valodā!” – vēl būs? Ikvienā valstī ir pensionāri, bet viņi visi zina šīs valsts valodu.

Jābūt taču kaut kādam atskaites punktam! Lai 20 gadu laikā neiemācītos valsts, kurā dzīvo, valodu?... Diemžēl ir jāņem vērā šīs lielās krievu valodas pašpietiekamība Latvijā. Šis ir kolonistu skatījums. Nosauciet čigānu, kurš dzīvo Latvijā un neprot vismaz trīs, četras valodas – nav tāda čigāna! Jebkurš čigāns, kas patiešām ir reāla minoritāte, prot latviešu, krievu, čigānu un varbūt vēl kādu valodu.

DDD: Gluži vienkārši čigāni Latvijā nav kolonisti...

LĀCIS EZIŠA TERITORIJĀ

DDD: Ja šādi turpināsies, vai jums neliēkas, ka mēs varam zaudēt savu valsti?

Antons Kursītis: Es domāju, valsti nezaudēsim, bet tā būs pavisam citāda valsts – līdzīga Baltkrievijas variantam. Valsts valodas tur ir baltkrievu un krievu valoda, bet reā-

li baltkrievu valodu lieto tikai laukos. Bieži krievu presē esmu teicis, ka nedrīkst dot vienādas tiesības lācim un ezītim eziša teritorijā, jo lācis pat nejausi, pat it kā negribot, izstums ezīti ārā no viņa mazās teritorijas. Lācim taču vajag telpu, vajag plašumu... Tāpēc nedrīkst dot vienādas tiesības valodām – krievu un latviešu – Latvijas teritorijā!

DDD: Bet faktiski šobrīd Latvijā tā krievu valoda – tas lācis to ezīti jau gandrīz ir izspiedis laukā, lielpilsētu sadzīvē šeit jau ir lāča teritorija...

A.K.: Grūti mainīt strādājošo etnisko sastāvu lielajās pilsētās noteiktās nozarēs – rūpniecībā, celtniecībā, transportā, t.sk. dzelzceļā un aviācijā, vairumtirdzniecībā, mazumtirdzniecībā – ļoti ilgu laiku vairākumā tur bija, ir un būs (ja nekas radikāli nemainīsies) krieviski runājošie. Esmu daudzreiz bijis Daugavpilī dzelzceļnieku skolā, kur gatavo nākamos dzelzceļniekus – audzēkņus jeb kursantu absolūtais vairākums ir krieviski runājošie. Kāpēc? Pirmkārt, tāpēc, ka tajā reģionā ir ļoti maz latviešu, otrkārt, vecāki – dzelzceļnieki – vēlas, lai viņu bērni turpinātu šo pašu darbu. Latviešu bērni no Valmieras, Talsiem un citām pilsētām visticamāk nebrauks uz Daugavpili, lai tur mācītos par dzelzceļnieku.

Vienīgi nabadzīgajā lauksaimniecībā lielais vairums bija, ir un būs latvieši.

DDD: Jūsu teiktais tikai pierāda, ka dekolonizācija ir vienīgais šo problēmu atrisinājums. Tāpēc, domāju, arī jūs saprotat, ka ir jāatrod veids, kā šo procesu tiesiski un likumīgi paveikt?

A.K.: Manuprāt, vislabākais veids ir viņu brīvprātīga aizbraukšana uz Vāciju, uz Rietumeiropu.

Turpinājums 8. lpp.

LIEKUĻU PARĀDE

Lībiešu Māra

Sakarā ar notikumu priekšmetu bērnu dārzā “Pūcite” manāmi sarosījusies IZM – ministrs saka kategorisku “nē” “ieročiem, cilvēkiem armijas uniformās un šādiem vēstījumiem bērnu dārzā”, tā arī nepaskaidrojot, kas ir šādas *nelokāmas un nesatricināmas* nostājas pamatā. Ar konkrēto gadījumu nodarbosies Izglītības kvalitātes valsts dienests (IKVD). Pēdējais jau lūdzis Valsts policijai izvērtēt noteikumu ievērošanu ieroču aprites jomā. RD priekšsēdis N. Ušakovs piedraudējis ar RD līdzfinansējuma atņemšanu bērnu dārzam, kuros notiks tamlīdzīgi pasākumi. Sašutumu par leģionāru piemiņas dienas svinībām bērnu dārzā paudusi arī virkne Krievijas plašsaziņas līdzekļu.

9.maija piknika rēķina, pēc kura paliek dražu pudeles, kas 16.martā ir pilnīgi neiedomājami. Par 9.maija piknikā dzirdamajām naida runām pret latviešu tautu un Latviju, formas tērpos ģērbtajiem cilvēkiem un alkohola plūdiem RD priekšsēdim acimredzot nav iebildumu, viņš pat uzskata, ka šo saietu ir jāpagodina ar savu klātbūtni. Tas liek šaubīties, ka Rīgas pašvaldība attiecībā uz krievu un latviešu bērnu dārzam vienlīdz izmantos tiesības kontrolēt mācību programmas un citas aktivitātes. Varbūt par to nav jābrīnās, ja reiz Jelgavas krievu kultūras biedrības “Veče” organizētajā socioloģiskajā aptaujā, pēc Drošības policijas domām, nav saskatāmas noziedzīga nodarījuma pazīmes.

Nevienu no minētajām

Kas tad īsti notika “Pūcītē” 16.martā? Divi vīri no biedrības “Latviešu karavīrs”, ģērbusies Latviešu Leģiona formās, iepazīstināja bērnus ar leģionāru ieročiem, ekipējumu, pienākumiem utt. Pasākums notika ar vecāku piekrišanu, ieroči bija deaktivizēti, kādi nav bīstami, un bērniem pasākums patika. Ja amatpersonas uztraucas par šādiem gadījumiem, tad jādomā, ka viņu vadītajās nozarēs valda pilnīga kārtība un atslodzes pēc var ļauties šādām *smadzeņu vētrām*. Diemžēl jāsecina, ka tieši izglītības nozare ir visai tālu no ideāla – kā atzīst pats ministrs, Latvijas skolēnu prasmes dabaszinātnēs, matemātikā un lasītprasme sistemātiski ir zem vidējā pasaules valstu līmeņa. Tas, ka vidusskolu beidzēji absolūti neorientējas Latvijas vēsturē un latviešu literatūrā, rakstot savā dzimtajā valodā pieļauj rupjas pareizrakstības un pieturzinību kļūdas, ir ļoti sens “jaunums”. Šādā situācijā IKVD uzdevums būtu noskaidrot šo parādību cēloņus un izstrādāt savus risinājumu variantus, nevis uzturēt papildus darbu jau tā noslogotajai policijai, kuras finansējums šobrīd ir visai pieticīgs.

Var tikai apsveikt RD priekšsēdi par centieniem taupīt, sevišķi situācijā, kad pilsētas budžeta deficīts pieaudzis līdz 56 miljoniem latu (*Aivars Ozoliņš, Delfi, 17.05.12.*). Tomēr varbūt labāk darīt to uz

amatpersonām īpaši neuztrauc nedz *multenes* ar vardarbības piegaršu, nedz seksa propaganda pusaudzju žurnālos, par ko trauksmi cel vienīgi policisti; Valsts policijas Galvenās kriminālpolicijas pārvaldes Organizētās noziedzības pārvaldes 3. nodaļas priekšnieks Arturs Vaišļa šajā sakarībā ir vērsies pat Saeimā, tomēr neizskatās, ka viņa priekšlikumi tur būtu atraduši dzirdīgas ausis.

Izvērtējot iepriekšminētos faktus, pats no sevis rodas secinājums: ir svarīgi no cilvēku bērniem izaudzēt bezdomu ganāmpulku, kura dalībnieki gatavi darīt jebko, lai iekļautos barā, un kuru intereses nesniedzas tālāk par savu fizioloģisko vajadzību apmierināšanu. Ir grūti, pat neiespējami izaudzēt šādus radījumus no cilvēkiem, kuri mīl savu tautu un patiesi ciena visas pārējās. Par šādu cilvēku nevar izaugs, nezinot savas tautas vēsturi, tāpēc jānomelno ikviens, kurš par to stāsta; nedod Dievs, no mazajiem zēniem izaugs drosmīgi vīri, kuri spēs aizstāvēt savu ģimeni un tautu, bet no meitenēm – sevi cenošas, pašapzinīgas sievietes, kuras nedz no Austrumiem, nedz Rietumiem negaidīs prinčus baltā zirgā, bet atradīs dzīvesdraugus tepat Latvijā.

Vai šādā gadījumā sacelti trauksmi var nosaukt citādi kā par liekuļu parādību?

LASĪTĀJA VIEDOKLIS

PAR VĒSTURISKO DATUMU
JĒGU UN ATZĪMĒŠANU

Alfrēds Ābele

Publicists

Nupat latviešus šausmināja, kā mūsu vietējie okupanti un viņu pēcnācēji Latvijā svinēja 9.maiju. Okupants ir un paliek okupants – vienalga, kur un kad viņš priecāsies par savu uzvaru, par saviem iekarojumiem, kaut vai labākas dzīves zonas veidā.

Par šausmīgā kara beigām priecīgs ir katrs normāls cilvēks. Taču, atzīmējot šā vēsturiskā notikuma gadadienu, latviešos tas izraisa rūgtas pārdomas sakarā ar ilglaicīgajām kara sekām tautai un pat par pašu pieļautajām kļūdām.

Savā visai isajā dzīvē latviešu tauta ir pārkā daudzreiz nopietni kļūdījusies. Kaut vai visjaunākais pie-

ši, mūsdienās 16.martā atzīmējam? Vai pieminam 1944.gada 16.marta svešu varu sarīkotajā slaktiņā bojāgājušos latviešu leģionārus, vai atzīmējam dzīvi palikušo leģionāru vienotību un augsto nacionālā pienākuma apziņu? Ja mums 16.marts ir tikai kritušo latviešu karavīru piemiņas diena, tad man ir jautājums, kāpēc mēs šajā dienā pieminam tikai 1944.gada 16.martā kritušos? Mums tāču šādu svešu varu interešu nokautu latviešu dēlu ir pārpilnam (kaut vai pēdējie – Afganistānā)! Tad pieminēsim reizē visas un visos laikos svešu varu interesēs kautās latviešu dēlu – mūsu genofonda veselīgākās daļas – dvēselītes! Savas tautas varoņus mēs godinām un pieminam 11.novembrī.

“Atstāsim pagātni vēsturei un, ejot uz priekšu, centīsimies neatkārtot vecās kļūdas.”

mērs – tas, kā latvieši pēc “atmodas” veica “taisnības atjaunošanu” savās lauku zemes lietās. Varbūt vajadzēja vēsturiski mesties vēl tālāk pagātnē, kad latvietim, zemkopim, tas mājlopiņš bija tikpat kā ģimenes loceklis un visi kopā dzīvoja vienā zemnīcā?

Drusku vecāks ir piemērs, kā mēs savus dēlus nepratām nosargāt, lai svešas varas tos nenostādītu vienu pret otru ar ieročiem rokās. Laikam latviešu etnosa pašsaglabāšanās gēnos ir kāds defekts, ko visai isajā brīves periodā neizdevās likvidēt. Runa, protams, ir par latviešiem – leģionāriem un sarkanarmiešiem. Vai mēs šo abu sakarā šodien neliekuļojam?

MANAS DOMAS
PAR 16.MARTU

Okupētās valsts iedzīvotāju mobilizēšana agresora valsts armijā pēc starptautiskiem likumiem ir kara noziegums, jo tā ir vardarbīga tautas piespiešana karadarbībai pašai pret sevi. To darīja abas savstarpēji karojošās lielvalstis, kas bija pārņēmušas Romas impērijas kara praksi – izmantot vergus kā karavīrus.

Kāpēc šodien latviešu vergu karavīrus – gan leģionārus, gan sarkanarmiešus – uzskatām par kaut kādiem varoņiem? Viņu varonība izpaudās attiecībā pret ko? Hitleru, Staļinu? Tie bija tikai nožēlojami noziedzīgo lielvaru upuri!

Pavisam cita lieta ir uzskatīt par tautas varoņiem tos nacionālos partizānus (vienalga, vai no civilo, bijušo leģionāru vai bijušo sarkanarmiešu vidus), kuri, neabaidoties no okupantu pārspēka, ar ieročiem rokās Latvijas teritorijā cīnījās pret abiem okupantiem. Šos varoņus un viņu piemiņu gan, manuprāt, mēs šodien nemēr meklēt ceļus un iet tikai uz priekšu!

Cita lieta, ja 16.marts mums ir tikai latviešu leģionāru kā tautas dēlu vienotības un augstās nacionālās apziņas un pienākuma, kas izpaudās “Daugavas Vānu” organizācijas dibināšanā un darbībā, godināšanas diena. Tad šim datumam ir pavisam cita nozīme, īpaši nepieciešama mūsu šodienas latviešiem!

Abi – gan leģionāri, gan sarkanarmieši – latvieši kā karavīri cīnījās vienlīdz varonīgi un savai tautai šajā ziņā kaunu nedarīja. Pasaulē varām patīk latviešu karavīri (un ne tikai karavīri vien), jo ir zināms, ka tie uzticami, uzcītīgi un profesionāli kalpo vienalga kam un kur. Taču latviešu karavīru – ne vienu, ne otru – lietās asinis nenonāca uz latviešu tautas un valsts upuraltāra, tās tika ziedotas latviešiem naidīgām varām.

Tāpēc man ir nesaprotami, kāpēc mēs šodien izceļam tieši leģionārus. Viņi, lūk, esot pat apsargājuši vācu kara noziedzniekus! Noklusējam, ka daļa jaunāko gadu gājuma leģionāri, kas nonāca Sibīrijā, tika pārgērbti VDK karaspēka formās un apbruņoti. Zem zili sarkanām formas cepurēm viņi Sibīrijā apsarģāja noziedznieku transportu un nometināšanas vietas un pēc 3 gadu diennesta tika demobilizēti kā VDK rezerves kareivji, un atgriezās Latvijā. Varbūt vēl šodien dažs ar VDK karaklausības apliecību kabatā 16.martā šo pie Brīvības pieminekļa?

Redzam, cik sarežģīts ir atsevišķu latviešu un latviešu tautas liktenis, tāpēc izvairīsimies paši to vēl vairāk sarežģīt. Atstāsim pagātni vēsturei un, ejot uz priekšu, centīsimies neatkārtot vecās kļūdas. Un šodien, 21.gadsimta sākumā, neaicināsim tautu celt augšā mirušos un atgriezties 1918.gada Latvijā! Veselais saprāts prasa vienmēr meklēt ceļus un iet tikai uz priekšu!

PAR CIETSIRDĪBU
UN ŽĒLASTĪBU NEVIETĀ

Aivars Gedroics

Daugavpilī

Sabiedrībā plašu rezonansi ieguvušais notikums – lācenes Mades nošaušana – un daudzu simtu latvietišu liekulīgās nopūtas: vai nu tā vajadzēja, vai tad nevarēja atrast citādu, humānāku risinājumu šai problēmai... utt., u.tjp., liek aizdomāties par mūsu tautas rakstura īpatnībām un izvērtēt tās vēl daudz plašākā aspektā nekā saistībā ar šo nelaimīgo kustoni, kuru cilvēki gluži vienkārši bija atrāvuši no dabas un iekārtojuši dzīvei galīgi nepiemērotā vietā.

Pirmkārt, vai nav jocīgi, **cik daudz vēribas esam gatavi vēltīt vienai ārējai simpātiskai dzīvai radībai, vienlaikus neliekoties ne zinis par mūsu tautu, ko kā dzīvu organismu un nākotnei**

“Kamēr mēs kā tauta domāsim vispirms par citiem un tikai tad par sevi, mums nekad nebūs normālu dzīves apstākļu savā Tēvzemē.”

saglabājumu vērtību diemžēl mūsu vairums laikam neuztver.

Otrkārt, cik atrauti no dabas vairumā esam, ja neapzināmies, kas par zvēru vispār ir lācis un cik tas bīstams var būt cilvēku un mazāko dzīvnieku veselībai un dzīvībai. Šādiem ļautiņiem no sirds ieteiktu izlasīt ne tikai bērnu pasaku grāmatiņu par Vinniju Pūku, bet arī dažas grāmatas, kurās aprakstīta mūsu senču dzīve pirms pāris simtiem gadu, piemēram, A.Grīna “Zemes atjaunotājus”. Varbūt tad viņiem nokristu rožā *klapes* no acīm, un viņi sāktu saprast, kāpēc **latviešu tautas simbols un teiktu varonis ir tieši Lāčplēsis – vīrs, kurš iznīcina lāci**. Šie zvēri vēl ne tik senā pagātnē te jutās kā īstenie saimnieki (nu gluži

kā šobrīd okupanti Latvijā), absolūti nerēķinoties ar cilvēku interesēm, un tikai zinātnes un tehnikas progress (šaujamieroču izskatā) piespieda viņus atdot savas pozīcijas mums – cilvēkiem. Lai gan, domāju, ka arī bez tamlīdzīgu grāmatu lasīšanas tādi pārgudri žurnālistiņi kā, piemēram, **Inese Supe** no LNT, “pietaisītu bikses”, reāli ieraugot šo zvēru no sevis 100–150 metru attālumā, un pirmā sāktu saukt palīgā medniekus, lai to nogalina, nevis pietuvoties tam dažu metru attālumā, iešaut miegazāles un tad pacietīgi gaidīt pusstundu, kamēr tās iedarbojas...

Tātad, domāju, ka saprātīgam cilvēkam nav jāskaidro, ka lācenes Mades nogalināšana šajā gadījumā mēdz būt vienīgais saprātīgais risinājums. Bet pietiks par šo konkrēto gadījumu, parunāsim par mūsu tautas vairuma rak-

sturu kopumā.

Cik gan bieži mums, patriotiem, jāuzklausā pārmetumi, ka mēs esot pārlieku nežēlīgi, jo pieprasām okupantu izbaukšanu no Latvijas. Nevarot taču zināt, kas viņus tajā etniskajā dzimtenē gaida, vai viņiem tur vispār atradīsies vieta vai ne, viņi taču arī esot cilvēki, nedrīkstot būt pret viņiem cietsirdīgi... utt. Citēšu kāda man labi pazīstama patriota teikto, atbildot uz šādiem “argumentiem” tikšanās laikā ar iedzīvotājiem Maltā: “Interesanti, kad viņi brauca uz šejieni, viņus nemāca bažas, ka te šos varbūt neviens negaida? Un vispār, jūs labāk padomāriet nevis par viņiem, bet par sevi – kā mēs jutīsimies, ja viņi no šejienes neaizbrauks? Vai to latviešu jums nav žēl, kuriem

jāmeklē iztikas iespējas ārzemēs, jo viņu darbavietu Latvijā aizņēmis okupants?!”

Kamēr mēs kā tauta domāsim vispirms par ci-

lētīe aizstāvji *ar putām uz lūpām* pielien arī okupantiem. Tā, piemēram, TV3 žurnāliste **Odita Krenberga** sarunā ar prezidentu A.Bērziņu detalizēti

tiem un tikai tad par sevi, mums nekad nebūs normālu dzīves apstākļu savā Tēvzemē. Šo vienkāršo dzīves patiesību katram normālam latvietim vajadzētu saprast labāk par reizrēķinu.

[..] Ar šāda veida piemēriem mēs sastopamies ik uz soļa. Piemēram, Eiropas humānie likumi aizliedz likvidēt klaiņojošos dzīvniekus, jo tas esot cietsirdīgi, bet likt ciest no viņu uzbrukumiem citiem cilvēkiem un mājdzīvniekiem, par savu naudu ārstēt no kļaida kustoņiem iegūtās slimības, ko tie masveidā izplata, ir pareizi un humāni? Lielākie “dabas draugi”, kas kvēli uzstāj uz nepieciešamību radīt arvien jaunās dzīvnieku patversmes, paši nav gatavi ziedot ne santīma šādu ideju īstenošanai – to vajagot darīt uz valsts un pašvaldību, respektīvi, visas sabiedrības rēķina, neprasot tās piekrišanu. Un tas šo cilvēku izpratnē nav nežēlīgi un cietsirdīgi, bet nošaut uz ielas noplukušu, klaiņojošu suni – potenciālu nāvējošās slimības trakumsērgas pārnēsātāju – gan ir briesmīgs noziegums.

[..] Šādā garā varētu vēl turpināt ilgi un dikti, taču domāju, nav vērts. Vēl tikai gribu atzīmēt, ka pārspī-

iztaujājusi par nelaimīgās lācenes nošaušanas apstākļiem (tiesām, “ārkārtīgi svarīgs” temats, kurā iedziļināties Valsts prezidentam!), pēc minūtēm desmit jau taujā, vai nevajadzētu būt humāniem un piešķirt automātisku pilsonību vēl arvien nepilsoņa statusā esošajiem okupantiem, jo viņiem naturalizēties esot par grūtu vai arī viņi šo procesu uzskatot par pazemojošu. Te nu, domāju, jebkuri komentāri ir lieki...

Vēl atzīmēšu, ka reālajā dzīvē ļoti reti izdodas panākt, lai “vilks būtu paēdis un kaza dzīva”. Parasti tomēr kazas dzīvības glābšanai plēsējs ir jānogalina – gan tiešā, gan pārnēstā nozīmē. Mūsu varturi savukārt, humāni rūpējoties par vilka vēdera labsajūtu, atļauj šim apēst kazu. Un tā tas būs tik ilgi, kamēr mēs, tauta, ar šo absurdo kārtību samierināsimies.

Mans aicinājums – **normālais latvieti, sāc taču beidzot žēlot pats sevi un atceries, ka tu arī esi cilvēks ar visām no šī statusa izrietošajām tiesībām! Piespied mūsu varturus sevi cieņīt un rēķināties arī ar tavām interesēm!** CĪNAI SVEIKS!!!

Publicēts saīsināti

VAJADŽĪGA TIKAI LABA GRIBA

Līdzšinējais režīms, šķiet, mūs ir vairāk sabojājis, nekā mēs to paši apzināmies. Taču tas nav attaisnojums un iemesls pesimismam. Ikvienu cilvēka spēkos ir kļūt par vispārcilvēciskas, humānas, tiesiskas cilvēces kopības locekli un iesaistīties pareizas cilvēku savstarpējo attiecību sistēmas veidošanā.

Mēs iestājamies par tiesisku valsti. Šādai valstij atbilstošs pilsoņu iekšējais dvēseles stāvoklis ir morāle, tikumība un cieņa pret likumu, citu un savu tiesību un pienākumu ievērošana.

Tāpēc rodas jautājums: kā gan iespējama tiesiska valsts, ja gandrīz puse iedzīvotāju Latvijas teritorijā atrodas pretlikumīgi, uz dzīvi šeit apmetušies starptautiska nozieguma rezultātā? Kā gan iespējama tiesiska valsts, ja lielākā daļa valsts pilsoņu ir noskaņota pārkāpt likumu, izmantot nelikumīgus līdzekļus, ja vien tas izdevīgi pašam, turklāt šāda attieksme caurauz pat ikdienišķus sikumus? Bet no šādām amorālām dzīvē neattur nekāds uzrakstīts aizliegums.

Mēs vēlamies virzīties uz kulturālu, civilizētu sabiedrību. Šajā ceļā grūtības ir ne tikai ārējos šķēršļos – okupācijā un kolonizācijā, bet arī apstākļi, ka esam aizmirsuši

šā ceļa uztveres gramatiku, proti, atbilstošu tā nolasīšanas likumu.

Ceļa mērķis ir grūti sasniezams, turklāt to nevar izdarīt ātri, pavisā. Ceļš paredz savam Mērķim atbilstošu garīgu, ekonomisku, tikumisku pārvērtību. Ceļa grūtības saistītas ar garīgās pārdzimšanas nepieciešamību, attiecīgu apziņas struktūru attīstīšanu un nostiprināšanu – tas ir, lauzt sevi un radīt sevi citu, labāku cilvēku.

Visa pamatā ir nacionālisms un patriotisms – lepnums par valsti un drosme cīnīties par patiesu tautas neatkarību. Ceļš uz brīvību – tas ir īstenas atziņas ceļš, kurš ietver upurēšanos, atsacīšanos, sarūgtinājumu pārvarēšanu. Citādi brīvība paliek turpat, kur sākumā – pie Latvijas esības okupācijā. Vācu mistiķis M.Erhardss uzsver, ka jārūpējas par to, “**cik tālu esmu es no brīvības, nevis tā no manis**”.

Latvijā tūkstošiem latviešu ir iegājuši “absurda brīvībā” – dažādās uzdzīvēs un mietpilsoniskumā, šādi piepalīdzot graut valsts un tautas gara spēku.

Miķelis

16.MARTA REZONANSES ATSLĒGA

Normunds Melderis

LTV sporta žurnālists

Pirms pāris mēnešiem Latvijā, kā katru gadu, tika aizvadīts 16.marts. Datums, kas gandrīz ikvienam mūsu valsts iedzīvotājam kaut ko nozīmē. Ko tieši – tas, protams, ir katra individuāls jautājums. Ja pavērojam visus “manevrus” pirms 16.marta un ar to saistīto leģionāru un viņu atbalstītāju gājienu, tad pēdējos gados aina ir gandrīz identiska, ar nelielām izmaiņām. Latviešu mediji skaidro un diskutē par leģionāriem, viņu vēsturisko veikumu un citām ar to saistītām problēmām, tikmēr Latvijas krievu mediji skandina veco dziesmu par nacisma atdzimšanu mūsu valstī. Viņiem centīgi piebalso Krievijas mediji (starp viņu Latvijas profesionālajiem sugas brāļiem gandrīz nav nekādas atšķirības – zīmīgi, vai ne?) un arī dažu Rietumvalstu pārstāvji. Mūsu valsts augstākās amatpersonas paliek statiskā “neitralitātes” pozīcijā, tikmēr Krievijas kolēģi ieņem konkrētu nosodījuma nostāju. No tā visa rodas loģisks jautājums:

“PSRS noziegumus pavadīja izrēķināšanās ar okupēto valstu neatkarības piekritējiem un cīnītājiem pret Krievijas varu un viņu izveidotajām marionetēm šajās valstīs.”

kāpēc leģionāru gājiens 16.martā, gribam to vai ne, izraisa tik lielu rezonansi?

Leģionāru gājieni 16.martā notiek faktiski jau kopš Latvijas neatkarības atjaunošanas sākuma. Tā bija padomju laikos noklusētā vēstures lappuse, kura beidzot ieraudzīja dienas gaismu. Līdzīgi kā daudzas citas. 90-tajos gados, atcerēsimies, gājienā piedalījās arī valsts augstākās amatpersonas, toreizējo Valsts prezidents G.Ulmani ieskaitot. Lūzums sākās, ja nemaldos, 1998.gadā, un kopš tā laika, vairāk vai mazāk, tas ir palicis uz pašu leģionāru un citu viņu atbalstītāju entuziasma pleciem. Par tā saucamo pseidoantifašistu izlēcieniem 16.martā īpaši neizvērsīšos. Tie, kas interesējas, paši tos zina. Īsi apkopojot – visapkārt risinās informācijas un

ideoloģijas karš. **Kā vārdā tas notiek, kas ir likts uz kārts?**

Jūs piekritīsiet, ka diez vai Latvijas “krievu kopienai” leģionāru gājiens kā tāds varētu būt tik ass kamols kaklā, ko ne norīt, ne izspļaut. Par Krievijas parastajiem iedzīvotājiem, kas saņem ikgadēju informācijas “piešprici” par fašisma atdzimšanu, nemaz nerunāsim. Protams, ja to pasniedz tādā ierastā krievu mediju mērcē, tad pats fakts viņiem nepatiks, taču, vai tā viņiem ir aktuālākā problēma dzīvē, par to es šaubos. Īstu neonacistu gājieni citās Eiropas valstīs un tajā pašā Krievijā viņiem taču nav tik būtiski. Dīvaini, vai ne? Tomēr jājautā, kāpēc krievu mediji, Krievijas augstākās amatpersonas un vesela virkne dažādu NVS valstu sponsorētu ebreju organizāciju pārstāvji tik regulāri ierodas mūsu valstī un pārmet Latvijas amatpersonām un arī visai Latvijas sabiedrībai par leģionāru vēsturisko misiju un viņu piemiņas dienas atzīmēšanu. **Kas aiz tā visa slēpjas?**

CĪŅA PRET SĀRKANO NACISMU

Jebkuram daudz maz domājošam cilvēkam Latvijā ir skaidrs, ka runa būtībā nav par leģionāriem un 16.martu. Šis notikums nav tik lokāls, kā pirmajā brīdī šķiet, un arī tad, kad būs miris pēdējais leģionārs, šis datums tik un

tā paliks – gājiens visticamāk notiks arī turpmāk. Vai tad mēs nesvinam 18.novembri, lai gan neviens no Latvijas valsts dibinātājiem un to laiku (1918.gads) piedzīvojušajiem vairs nav šajā saulē?! Šādi datumi vienmēr ir simboli, kas izsaka kaut ko vairāk nekā kalendāra lapā ierakstītais oficiālais dienas nosaukums.

Manuprāt, tam, ka krievu (gan Krievijas, gan Latvijas) mediji un toreizējo Valsts prezidents G.Ulmani ieskaitot. Lūzums sākās, ja nemaldos, 1998.gadā, un kopš tā laika, vairāk vai mazāk, tas ir palicis uz pašu leģionāru un citu viņu atbalstītāju entuziasma pleciem. Par tā saucamo pseidoantifašistu izlēcieniem 16.martā īpaši neizvērsīšos. Tie, kas interesējas, paši tos zina. Īsi apkopojot – visapkārt risinās informācijas un

Viens no tiem izriet jau no pašas filozofijas, ka leģionāri (kas cīnījās pret Krievijas bolševisma – lielā mērā tāda pašā kā vāciešu nacisms – varu) cīnījās pārdarījumu dēļ, kas Latvijai tika izdarīti Padom-

ju Krievijas okupācijas laika posmā no 1940. līdz 1941.gadam. Bet pastrādāts tika daudz – Latvijas valsts likvidēšana, latviešu elites iznīcināšana, cilvēku izsūtīšana, ieslodzīšana

“Vai tad Francijas sabiedrība nosodīja un vēl tagad nosoda tos, kas cīnījās pret nacistisko Vāciju 1940.gadā? Kāpēc tad būtu jānosoda latviešu leģionāri?”

cietumos, bijušo Latvijas virsnieku nošaušana, citu personu sadistiska spīdzināšana un nogalināšana, valsts ekonomisko pamatu iznīcināšana utt. Šis saraksts taču ir pavisam pietiekams, lai Krievija nedrīkstētu pat pušplēstu vārdu ieminēties pret tiem, kas pēc tam (pēc 1940.–1941.gada) ņēma rokas ieročus un vērsās pret šo totalitāro, dzīvnieciski sadistisko režīmu.

EIROPAS PUSE PSRS NAGOS

Sakiet man, vai vērsšanās pret ļauno vispār ir nosodāma? Ņemot vērā vēsturisko realitāti, ka Latvijas valsts un tās armija bija likvidēta, tā nevarēja kā Somija piedalīties cīņā pret totalitāro padomju Krieviju, vai ne? No tā izriet jautājums, vai bija citi varianti? Ja, jā, tad kādi? Man tie nav zināmi. Tāpēc domāju, ka nav pat būtiski, vai visi leģionāri zem Vācijas karoga tika iesaukti piespiedu kārtā vai arī brīvprātīgi. Viņiem visiem bija morāls pamats tā rīkoties.

Vai tad Francijas sabiedrība nosodīja un vēl tagad nosoda tos, kas cīnījās pret nacistisko Vāciju 1940. gadā? Kāpēc tad būtu jānosoda latviešu leģionāri? Kādas Latvijas un Krievijas krievu medijiem ir morālas tiesības vērsties pret viņiem?! Kopš kura laika noziedzīgā puse (nav šaubu, ka Padomju Krievija Otrajā pasaules karā bija noziedzīgā puse, kas mērķtiecīgi gatavojās šim karam, izraisīja karu un ieguva no tā labumu – kontroli pār pusi no Eiropas; nemaz neiedziļināsimies PSRS iekšējā režīmā kā tādā: totalitārisms, tirānija, lēģeri, beztiesiskums, masu slepkavības utt.) kļuvusi par bezvainīgo? PSRS noziegumus pavadīja izrēķināšanās ar okupēto valstu neatkarības piekritējiem un cīnītājiem pret Krievijas varu un viņu izveidotajām marionetēm šajās valstīs.

Notikumu attīstība pēc Otrā pasaules kara parādīja, ka okupēto tautu pārstāvju morālās un juridiskās tiesības cīnīties pret lielkrievu bolševismu bija pamatotas ne tikai jau kara sakumā “krievu laimi” izbaudījušajiem

latviešiem, lietuviešiem, igauņiem, karēļiem, moldāviem, ukraiņiem, baltkrieviem un poļiem, bet arī to valstu pārstāvjiem, kas pēc 1945.gada nonāca Padomju Krievijas atkarības

zonā – Polija, Austrumvācija, Ungārija, Bulgārija, Rumānija, Čehoslovākija. Atgādināšu, ka šo zonu faktiski noteica tikai viens faktors – tas, vai tur atradās Krievijas karaspēks.

Divas valstis, kas izvairījās no šāda likteņa, bija Dienvidslāvija, kur toreiz pie varas bija komunisti J.Tito, un Austrija. No Dienvidslāvijas Padomju Krievija izveda karaspēku uzreiz pēc kara, cerot, ka Tito, būdams valsts komunistu līderis, pats sapratis, kas viņam jādara, lai Padomju Krievija būtu apmierināta. Tomēr Tito savu pozīciju mainīja, par ko Staļins viņu pasludināja par ienaidnieku. Savukārt Austrija vēl 10 gadus pēc kara mocījās ar dažādām Staļina Krievijas inspirētām darbībām, kas vērstas uz to, lai šī valsts paliktu Padomju Krievijas ietekmes lēģerī. Tomēr galu galā šīs manipulācijas izrādījās neveiksmīgas, un Austrija turpmāk attīstījās pa demokrātijas ceļu.

Pārējām Padomju Krievijas okupētajām valstīm un tautām nepaveicās. Tāds bija vēsturiskais liktenis. Tas liecina, ka nopietns pamats cīnīties pret Staļina Krieviju faktiski bija visām Austrumeiropas tautām. Dažas, kas bija saglabājušas neatkarību, to darīja ar savu karaspēku, taču tās, kurām tādu iespēju vairs nebija (arī Latvija), darbojās vienīgajā no iespējamajiem veidiem – zem Vācijas karoga. Tieši šis fakts ir tas, ko Krievijas puse vismazāk vēlētos dzirdēt.

VAI STAĻINS SAVU MĒRĶI NESASNIEDZA?

Jāņem vērā, ka tieši PSRS bija tā valsts, kas karam bija visvairāk gatava. Visādā ziņā – gan ieroču, gan cilvēku resursu utt. ziņā. Tikai hitleriskās Vācijas uzbrukums šīs priekšrocības Krievijai atņēma.

Tieši tāpat ir skaidrs – ja 1941.gada vasarā Krievija uzbruktu pirmā, tad tās armijas virzība Vācijas okupētajās teritorijās būtu straujāka nekā vāciešu armijas virzība Krievijas okupētajās teritorijās.

Turpinājums 8. lpp.

VĒSTULE

LATVIJU IZNĪCINA “VIEDOKĻI”

K. Viterungs

Iestājies “viedokļu” laiks. Cik latviešu, tik viedokļu!!! Brīvība – kāda jauka lietiņa – viss ir atļauts!!! Var ķengāties, kā patik.

Paklausoties radio, brīžiem mati ceļas gaisā un šermuļi caur kauliem skrien. Šie “viedokļi” ne pie kā laba nav noveduši, izņemot to, ka viens otram gatavi “pa purnu sadot”. Bezjēdzīgos, nepamatotos “viedokļu” strīdos nonāk līdz izkaušanās varbūtībai. Apmātie latvieši!!! Okupanti tā nedara! Viņi ir vienoti vienam mērķim – Latvijas valsts iznīcināšanai. Bet latvieši karo savā starpā.

Latvijā nedrīkst būt nekādas debates (un vēl vairāk – “viedokļi”) tieši deokupācijas nepieciešamības jautājumos. Visas šīs debates, raksti un domu dažādības (“viedokļi”) par to, vai būtu jāveic deokupācija, ir vienkārši izvairīšanās un laika novilcināšana okupantu izraidīšanai.

Bez “viedokļiem” – deokupācija jāsāk no cietumiem, ar notiesātajiem okupantu kriminālno-

“Deokupācija iespējama tad, kad Krastmalā izies 100 000 un vairāk latviešu un pieprasīs – pavēlēs deokupēt Latviju.”

ziedzniekiem. Un visi izva-rotāji, laupītāji, slepkavas, narkomāni – nepilsoņi – 48 stundu laikā ar tiesas spriedumu ir jāizraida no Latvijas. Un tālāk ar linderiem, osipoviem u.c. Deokupācija nedrīkst tikt apspriesta ar “viedokļu” palīdzību. Tā vienkārši ir jāveic, jo Kremļa čekisti 1940. gadā okupēja Latviju un to atkārtoja 1945. gadā. Okupantam okupētā Latvija ir jāatstāj, un nekādi “viedokļi” un atrunāšanās nedrīkst būt! 1991. gada 4. maija režīms ir noziedzīgs pret latvju tautu, un okupantu lielās masas Latvijā ir šī režīma balsts un pamats.

Latvju patriotam ir viena vienīga ģenerāllīnija (bez “viedokļiem” un prātoļojumiem) – deokupācija. Tā ir vienīgā lojalitāte pret Latviju – citas nav!

DEOKUPĒT LATVIJU IR JĀPAVĒL, NEVIS JĀLŪDZ!

20.martā “Radio Merkurs” klausījos Jura Lapinska debates ar Mārtiņu Kāli. Kāļa kungs izsacīja savas domas par deokupāciju – kādos apstākļos būtu iespējama deokupācija, saņemot arī starptautisku palīdzību, lai deokupētu

mazu Baltijas valstiņu, kuru lielvalstis Teherānā, Jaltā un Potsdamā pašas pārdevušas bandītam un teroristam – tautu slepkavam Staļinam. Amerikāņu cionistu naudasmaisi, kā arī Eiropas cionistu bandas ne vārda nerunā par Otrā pasaules kara noslēgumu, balstoties uz visiem starptautiskiem nolīgumiem, konvencijām, hartām utt., izliekas, ka Otrais pasaules karš vispār nav bijis! Vainīgi tikai fašisti! Nirnbergā “vainīgos” noziedznieki notiesāja. Taču čekismu un staļinismu neviens netiesā. Čekistiem esot kodolieroči – nedrīkstot viņus kaitināt! Un tā amerikāņiskie un čekistiskie noziedznieki kopīgi ir vienojušies “necilāt” vēsturi. Kur nu vēl runāt deokupāciju, ko prasa mazas “aborigēnu” tautiņas Baltijā?!

Skaidrs ir viens – deokupācija nevar notikt, iekams stulbais, apmātais un kosmopolitizētais pūlis nenāks pie prāta. Jau 60 gadu ilgumā visās skolās un augstskolās šo pūli ir

apmācījuši *kreituses, rozenvaldi, iksteni, jirgeni, kruķi, teivāni, muižnieki, ūjabi* un visi pārējie universitātes kangari. Un šādi čekisti ir panākuši, ka latviešu tauta tikusi sadalīta, manuprāt, puse uz pusi – puse par un puse pret deokupāciju.

Deokupācija iespējama tad, kad Krastmalā izies 100 000 un vairāk latviešu un pieprasīs – pavēlēs deokupēt Latviju. Taču to, kad latviešiem nokritīs pašreizējais kangarisma murgs, ar ko tie apmāti, ir grūti pateikt. Mums, latviešiem, ir jāapvienojas vienā vienīgā jautājumā – par deokupāciju. Deokupācijas nepieciešamība nav apspriežama. Latvju tautai ir jāpavēl režīma noziedzniekiem to veikt – deokupācija ir jāpieprasa, nevis jālūdz. Latvju tautai (vismaz 100 000) mītiņos ar karogiem Krastmalā ir jāiziet katru otro nedēļu, tik ilgi, kamēr *āboltiņas, zatleri, urbanoviči, dzintari, brigmaņi, dombrowski* bēgs no latvju tautas dusmām uz visām četrām debesmalām – kurš uz Maskavu, kurš uz Briseli.

Tā, lūk, mums pašiem Latvijā ir jārisina deokupācijas jautājums – bez Rietumu un ASV noziedznieku līdzdalības, jo viņi ir vienojušies ar čekistiem globalizēt pasauli, to pakļaujot mūžīgai verdzībai.

**“Kad atnāks latviešiem tie laiki,
Ko citas tautas tagad redz?”**
Jānis Ruģēns (1841)

Esmu dzimtajā pusē pie bērības nama un klausos, ko palāses stāsta.
Pēc dzīves cīņiem, pēc ziemas sala alkstu miera un pavasara.

Te pēkšņi no jumta milzu lāsteka krīt un, spalgi nošķīstot ledus stiklos, par jaunu mani iemet pagātnes ritmos: un divdesmit piektā marta saulstari atkal atmiņu krustā sit...

Atkal...
Manu tautu kā pūpolu baltu noplēš no dzimtā zara,
ar pārcirstām saknēm kā ozolus, liepas to izrauj no zemes savas.
Un tikai sniega pulksteņi balti apzvana tos,
kam nekad vairs neredzēt pavasara. –

Lēnām kūst atmiņu sniegi un sālām lāsēm pār seju rit:
– To nedrīkst aizmirst!
Pieminiet, pieminiet, pieminiet, sirds stūrītī vietu atvēliet Golgatas ceļu gājušiem! –

Jo –
daudzu citu mazākumtautību labā mūsu “lielo” tautu joprojām “izved”, un mūsdienu Tālavas taurētāja zelts vairs nav viņa tauta,
un viņa gods nav tautas gods.

Ir sācis ritēt jauns gadu tūkstotis, un “Jaunais Laiks” nu valda...
Caur lediem laužas sniegpulkstenis un nepagurdams taujā:
– Kad beidzot latviem Latvijas zemē mieru un laimi iezvanīt varēs?! –

A. Ezeriņa

Veicināt plašāku “DDD” izplatību un sniegt atbalstu tā veidošanai iespējams, pārskaitot ziedojumu uz **Latvijas Nacionālās frontes kontu Latvijas Hipotēku un zemes bankā**
(SWIFTkods: LHZBLV22);
konts: LV38LHVB1000054029001;
Reģ.Nr.LV40008033014

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2012
Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)
Norēķinu konts: Latvijas Hipotēku un Zemes banka;
Kods: LHZBLV22 Konts: LV38LHVB1000054029001
Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**
Redaktors vietniece: **LIENE APINE**
Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4, Rīga LV-1019**
tālrunis/fakss: **67140680**
Interneta adrese: **WWW.DDDLNF.COM**
E-pasts: **DDD.LNF@GMAIL.COM**
Iespiests: SIA “Latgales druka”,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

EKONOMISKĀ VARA PĀRŅEM POLITISKO

Turpinājums no 5. lpp.

**LATVIEŠI –
KALPI UN
BANDINIEKI?**

Antons Kursītis: Man nav precīzas informācijas, bet ir nelabas aizdomas, ka pēdējo 20 gadu laikā no Latvijas, lai meklētu darbu, ir izbraukuši diemžēl vairāk latviešu nekā cittautieši. Laukos dzīves labklājības līmenis ir daudz zemāks nekā lielajās pilsētās, – bezdarba līmenis ir daudz augstāks laukos un mazpilsētās, kur dzīvo latviešu tautas lielākā daļa. Tā ir katastrofa, jo no valsts ir spiesti aizbraukt vairāk pamatiedzīvotāju nekā to, kas nav pamatiedzīvotāji! Tas šo problēmu vēl palielina, turklāt aizbrauc gados jauni cilvēki, nevis pensionāri. Valsts nākotne taču ir jaunieši, ne pensionāri.

DDD: *Tāpēc mums ir jādomā, kā izglābt tautu no šīs situācijas, kur reāli viss tiek virzīts uz latviešu tautas bojāeju.*

A.K.: Manuprāt, daudzi latvieši savā naivumā nesaprot, ka ne Vācijai, ne Lielbritānijai, ne Francijai, ne Amerikas Savienotajām Valstīm būtībā neinteresē latviešu liktenis. Mēs viņu acīs bijām, esam un būsīm kā bandinieki, ja vien paši sevi nevērtēsim augstāk. Mūs izmanto tik tālu, cik ļaujамies sevi izmantot. Vispirms jau neviens, arī krievi, neciena tos, kuri neciena sevi. Un, ja vairums latviešu neciena paši sevi, bet tikai lien un klānās gan uz Rietumiem, gan uz Austrumiem, tad latviešu tautas bojāeja tuvinās. Līdzējus un pielīdzējus tikai izmanto, neviens viņus neciena – nevienā jomā, nevienā valstī. Varbūt īslaicīgi atsevišķas personas materiāli no tā vinnē – viņš kaut kur ir komisārs, kandidāts uz kādu augstu amatu utt., bet tauta no tā tikai zaudē.

DDD: *Pēc tam viņus pašus arī...*

A.K.: Jā... Tā tas ir.

Problēma ir tā, ka mēs, liekas, esam vispārkrievo-tākā un visvairāk pārkrievojušies tauta, ja neskaita varbūt PSRS ebrejus Latvijā. Mēs vairāk un daudz labprātāk uzņemam svešo dzīvesveidu, tradīcijas un visu pārējo. Tāpēc ir jāsāk ar cieņu pret sevi, pret valsti, valodu utt.

DDD: *Latvieši šobrīd neuzvedas kā saimnieki savā zemē?*

A.K.: Jā, un pretējā puse to ļoti labi izmanto. Piemēri nav tālu jāmeklē – Saeimā, Rīgas domē, Rēzeknes domē, Daugavpils domē – viņi patiešām jūtas kā saimnieki šeit, un ļoti daudzos virzienos, patīk vai nepatīk, viņi tādi arī ir. Esmu jau daudzreiz teicis, ka diemžēl pārāk daudzi latviešu nav saimnieki savā zemē, savā valstī, bet ir visizcilākie kalpi – visizcilākie, salīdzinot ar citām tautām. Tas diemžēl caur gadsimtiem nav pazudis. Izpildis jebkuru – ES, EDSO, NATO – jebkuras institūcijas prasību ar uzviņu. Tas ir mūsu pašcieņas trūkuma, pašapziņas trūkuma, glēvuma dēļ.

**TAUTAS
IZDZĪVOŠANAS
JAUTĀJUMS**

DDD: *Ja šī krieviskā majoritāte aizbrauktu, manuprāt, liela daļa latviešu atgrieztos Latvijā – kā jums šķiet? Dzīvokļi būtu atbrīvojušies, darbavietas varētu viegli izveidot, būtu jauna vide, un beidzot arī latviešiem pašapziņa celtos.*

Antons Kursītis: Domāju, jā. Latvieši beidzot nejustos un nebūtu kā minoritāte. Kamēr latvieši jūtas kā minoritāte un reāli lielākajās pilsētās arī ir minoritāte, tikmēr lat-

vietim, kā nedrošam cilvēkam, īsti nav nākotnes. Un šī nedrošības sajūta diemžēl ir tieši pamatnācijai, un tās vairs nav krieviski runājošajiem.

Latviešiem ir pamats būt nedrošiem – viņiem nav citas teritorijas, kur dibināt savu valsti un nodrošināt savas tautas attīstību. Tāpēc ir jādara viss iespējams, lai Latvija paliktu galvenokārt latviešiem!

DDD: *Lūk, atkal ir jāuzsver, ka okupācijas un kolonizācijas sekas rada visas pārējās nepatīkšanas mūsu valstī – gan ekonomiskās,*

daudzi pašvaldību deputāti un Saeimas deputāti. Viņi jau negrib caur kaut kādiem “latviski runājošajiem” realizēt tiesības, nosargāt un pavairot savus īpašumus, nozogot mūsu valsti. Viņi to dara tiešā veidā, vienīgais, kas traucē, ir valoda – nu, negribas viņiem šo valodu mācīties, bet gribas piedalīties lielā pīrāga sadalīšanā. Tāpēc ekonomiskā vara jebkurā valstī agri vai vēl, tieši vai netieši paņem arī politisko varu.

Jebkurā valstī ir cittautieši, bet cittautieši Latvijā

**“Amerikāņi neko daudz neatšķiras
no krieviski runājošajiem – viņi taču
savulaik iznīcināja indiāņus – pēc
principa: mēs, lūk, esam vairākumā, mēs
esam ekonomiski spēcīgāki, tāpēc mums
ir tiesības dzīvot un valdīt svešā zemē!”**

gan finansiālās, gan nacionālās. Jums būtu jāpiekrīt, ka deokupācija un dekolonizācija ir mūsu tautas izdzīvošanas jautājums.

A.K.: Jā, loģiski. Jo citādi, kā jau teicu, būs kā Baltkrievijā. Nav jau tik lielas atšķirības – tur patiešām krievu valoda pilnībā dominē un dominēs, un bija tikai īss posms, kad baltkrievu valodā runāja visas augstās amatpersonas, arī prese, radio, televīzija bija noteicoši baltkrievu valodā. Tāpat varētu būt arī šeit, Latvijā. Latviešu valoda paliktu kaut kur lauku reģionos, bet citur dominētu krievu valoda, un aizvien vairāk ienāktu arī angļu valoda kā savulaik vācu. Vācieši tik daudz gan nebija Latvijā, bet vācu valoda dominēja tāpēc, ka vācieši dominēja ekonomikā un reizē ar to arī politikā.

Ekonomiskā vara vienmēr pieprasa politisko varu. Ļoti labs piemērs ir

nospiedošā vairumā ir ieguvuši ekonomisko varu. Pat runājot par zemi – tam, kam šodien pieder zeme, tam nākotnē piederēs arī viss pārējais. Diemžēl daudzi mūsu bāleliņi, domājot par šodien, ir pārdevuši zemi svešiniekiem. Par rūpniecību, būvniecību un citām nozarēm pat nerunāsim...

Cilvēks vai nu ir brīvs (pat cietumā), vai nav brīvs (pat ārpus cietuma). Brīvību nevar ieviest ar likuma vai deklarācijas palīdzību, nevar iedot, uzdāvināt vai kā citādi – tas nav iespējams. Īslaicīgu ilūziju gan – ak, es esmu brīvs – un tas “brīvais” cilvēks meklē nākamo kungu jau pēc piecām minūtēm, vienalga, kādā valodā runājošu. Viņš nespēj būt brīvs. Tas ir gan audzināšanas, gan daudzu citu problēmu nerisināšanas jautājums.

*Intervēja
Līga Muzikante*

16.MARTA REZONANSES ATSLĒGA

Turpinājums no 7. lpp.

Abas valstis bija gatavas tikai uzbrukumam, bet saskaņā ar militāro doktrīnu lielākās priekšrocības iegūst tā valsts, kas uzbrūk pirmā. Ja to izdarītu PSRS, tad, domājams, noteikti sasniegtu arī Atlantijas okeāna Austrumu krastu ar visām no tā izrietošajām pēckara konsekvencēm. Vienīgās, kas tad varētu argumentēti iebilst, – ASV un Anglija – diez vai kaut ko spētu mainīt. Militāri tās nebija gatavas karam.

Tā kā neizdevās iekarot visu Eiropu, Staļins uzska-

tija, ka karš nav uzvarēts. Tā bija tikai puse no uzvaras – puse no Eiropas. Tieši tāpēc PSRS teritorijā līdz pat 1965.gadam 9.maijs bija parasta darbadiena, ko pat valdības līmenī neatzīmēja, un tikai pēc 1970.gada šis datums tika iekļauts brīvdienu sarakstā. Staļins kopā ar sabiedrotajiem bija uzvarējis Hitleru un pakļāvis daļu Eiropas valstu un tautu, bet iepriekš izvirzītais globālais mērķis palika nesasniegts.

Turpinājums sekos

**2008. gada 16.marta gājiens no
Doma baznīcas uz Brīvības pieminekli**